

Lord
genaamd
De groote

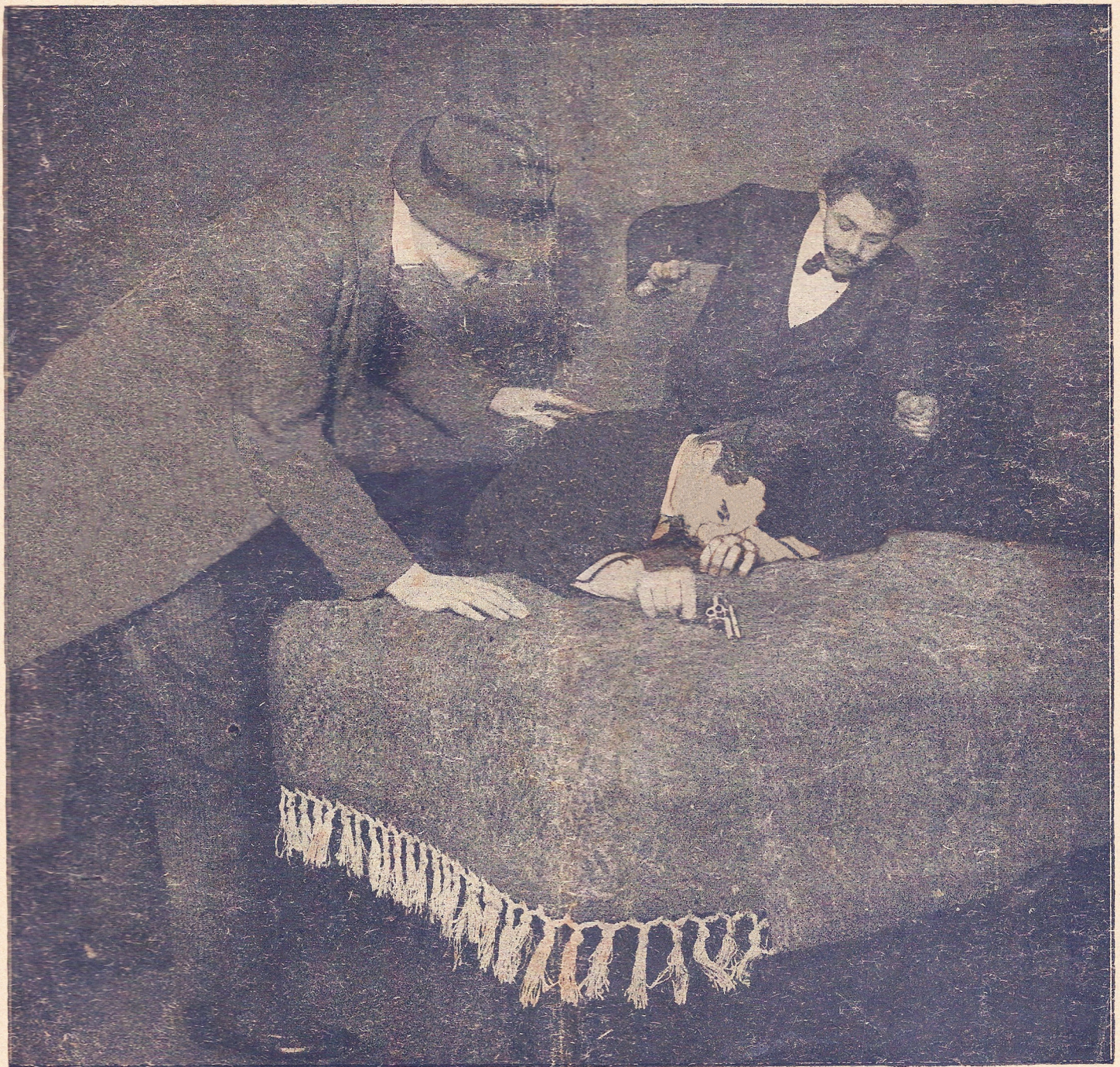

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 255

Het geheim van de ronde kamer

20 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL · SINGEL 326 · AMSTERDAM

HET GEHEIM VAN DE RONDE KAMER

HOOFDSTUK I.

Een nachtelijke onderneming.

Het huis van Sir Douglas Cox is een der fraaiste in de deftige wijk van Park Road, ten Noorden van het Regents Park.

De Park Road ziet uit over de boomen en lanen van dit fraaie park en deze breede weg heeft slechts aan een zijde huizen, allen fraai van bouw en allen afzonderlijk staande, zooals alle Londenaars die het slechts eenigszins kunnen betalen, het gaarne wenschen.

Van deze huizen was dat van Sir Douglas Cox zeker wel het schoonste.

Het was gelegen op den hoek van Townsend Road en gebouwd in het midden van de achttiende eeuw.

Het was met de grootste zorg en met groote kosten zeer zorgvuldig onderhouden.

Een tamelijk groote tuin strekte zich uit voor het terras, dat naar de voordeur leidde, en liep aan weerszijden langs het huis, om aan den achterkant tot een tamelijk groot park over te gaan.

Sir Douglas Cox stond bekend als een der rijkste mannen van Londen.

Hij was kinderloos en ook zijn vrouw was eenige weken geleden ten gevolge van een noodlottig auto-ongeluk plotseling overleden.

Hij woonde dus thans geheel alleen in het groote huis, waar een huishoudster nu den scepter voerde.

Zij voerde het bewind over een achttal bedienden,

Raffles No. 255

zonder nog den chauffeur en het stalpersoneel te rekenen.

Het was omstreeks drie uur in den nacht van een donkeren avond, toen twee heeren in avondtoilet, met vluggen stap langs het hek liepen, hetwelk den tuin van den breeden weg afsloot.

Zij behoorden klaarblijkelijk tot den hoogsten stand, want hun kleederen getuigden van fijnen smaak, en waren onberispelijk gesneden.

Op den hoek van de Townsend Road bleven zij een oogenblik stilstaan en wierpen een snellen blik om zich heen.

Er viel geen sterveling te zien, zoover het oog reikte.

Van het geraas van de groote wereldstad was op dit uur en op deze eenzame plek zoo goed als niets te vernemen.

Heel in de verte weerklonk de stap van een eenzamen politieagent.

Vlug liepen de twee heeren de zijstraat in, totdat zij een muur bereikten, die het park aan dezen kant afsloot en toen verrichtten zij iets, hetgeen men niet verwacht zou hebben, afgaande op hun uiterlijk.

Zij klauterden namelijk met weergalooze bekendheid en snelheid tegen den muur op, waarbij zij gebruik maakten van een zeer lichte, stalen ladder, die in elkaar geschoven kon worden en die de kleinste en

blijkbaar ook de jongste der beide mannen van onder zijn cape te voorschijn had gehaald.

Zoodra zij boven op den muur zaten trok een hunner de ladder op en zette haar aan den anderen kant neder.

De twee mannen klauterden naar beneden.

Dit alles had nauwelijks eenige seconden geduurd, en in dien tijd waren de stappen van den agent niet merkbaar naderbij gekomen.

De twee heeren, die op zulk een ongewone wijze hun mtrede in het park van het fraaie heerenhuis hadden gedaan, waren Lord Edward Lister, geheeten John Raffles, en zijn trouwe vriend Charly Brand.

Dat zij zich hier bevonden, was eenvoudig het uitvloeisel van een reeds lang beraamd plan, waarvan Sir Douglas de hoofdpersoon was.

De twee vrienden bleven een oogenblik in luisterende houding staan, vergewisten zich, dat niemand iets van hun overklimming bemerkt had, daar alles daar buiten rustig bleef, en liepen daarop vlug door het park heen naar de achterzijde van het huis.

Daar bevond zich een deur, blijkbaar behoorende tot de keukens, die al zeer spoedig bezweek voor de schrandere bedachte werktuigen, waarmede Raffles haar aantastte.

Weinige oogenblikken later stonden de twee vrienden in het huis.

Raffles kende hier zeker goed den weg, want hij aarzelde geen oogenblik, maar liep, na een kleine elektrische lantaarn te hebben ontstoken, regelrecht naar een wenteltrap, die blijkbaar voor het dienstpersioneel bestemd was en naar de eerste verdieping leidde.

Charly volgde hem op den voet.

De beide vrienden maakten niet het minste gerucht — een muis zou haar tegenwoordigheid eerder verraden hebben!

Op de eerste verdieping stonden zij stil en luisterden aandachtig.

Maar in het groote huis bleef alles doodstil.

Charly bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van zijn vriend en vroeg op zacht fluisterenden toon:

— Waar slapen de bedienden ook weer?

— De meesten op den zolder en twee in het souterrain, dat wij nu reeds achter den rug hebben!

— Waar is de werkkamer van Sir Cox?

— Nog een verdieping hooger!

— En zijn slaapkamer?

— Daar vlak naast! Wij zullen dus een weinig voorzichtigheid in acht moeten nemen!

De twee nachtelijke bezoekers zetten hun tocht voort.

Zoo kwamen zij op de tweede verdieping en bereikten het portaal, ingelegd met mahoniehout, en waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Ook nu bedacht Raffles zich geen oogenblik.

Hij liep op een der deuren toe, haalde een sleutel uit den zak, stak die in het slot, — de deur ging onhoorbaar open.

De twee mannen traden binnen en sloten de deur weder achter zich.

Zij bevonden zich nu in een ruim en weelderig gemeenschappelijk werkvertrek.

De kamer had drie ramen, die allen op het park uitzagen en waarvoor de gordijnen half gesloten waren.

De heer des huizes had hier dus waarschijnlijk tot laat in den avond gewerkt.

Waarschijnlijk was hij zelfs eenigszins overhaast vertrokken, want het blad van het geweldig grootte schrijfbureau van Amerikaansch model was opengeschoven.

De twee mannen hadden hun elektrische lantaarn ontstoken en op een kleine tafel neergezet, en zich van hun tasch met inbrekerswerktuigen ontdaan.

Het eerste wat Raffles deed, was op zijn teenen naar de tusschendeur te sluipen en het oor tegen het sleutelgat te leggen.

Zoo bleef hij eenigen tijd in gebukte houding staan.

Toen richtte hij zich weder op en kwam naar Charly toe.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen toen hij zeide:

— Ik heb mij laten vertellen, dat Sir Cox een verbazend hard snurker is — ik hoor echter volstrekt niets, zelfs geen regelmatige ademhaling.

— Hij zal misschien vannacht zeer vast slapen!

— Het is mogelijk, maar ik meende dat iemand die insnurkt ook altijd snurkt.

Hij bracht zijn oog daarop voor het sleutelgat, nadat hij weder op de deur was toegelopen, maar richtte zich bijna dadelijk weder overeind, terwijl er een verbaasde uitdrukking op zijn gelaat verscheen.

— Wat is er? vroeg Charly eenigszins ongerust.

— Er is — dat er daarginds licht brandt, en dat het

bed niet beslapen is! Ik bedoel — er ligt niemand in!

— Wat is dat nu? hernam Charly verbaasd. Dan heeft men je toch niet goed ingelicht omtrent de gewoonten van je slachtoffer! Ik wist niet beter of hij ging altijd geregeld om half twaalf ter ruste.

— Zoo is het ook, Charly! zeide Raffles hoofdschuddend. Sedert vele jaren heeft Sir Cox zich deze gewoonte eigen gemaakt, en het is wel zeer verwonderlijk, dat hij er juist dezen nacht van is afgeweken!

Charly keek met een uitdrukking van vrees op zijn gelaat om zich heen.

— Als hij eens onraad vermoed had? vroeg hij toen.

Raffles haalde de schouders op.

— Dat is volkomen buitengesloten!

— Misschien moest hij wel naar een of ander feest?

— Ook dat is zoo goed als onmogelijk! Je begrijpt wel, dat ik van te voren goed informeer, en van iets dergelijks is mij volstrekt niets bekend! Trouwens, het was van algemeene bekendheid, dat de oude heer al sedert vele jaren niet meer aan dergelijke feesten deed. En het is ook nog al duidelijk dat hij dat zeker niet zal doen, nu zijn vrouw pas eenige weken geleden gestorven is!

— Maar wat dan? vroeg Charly.

— Ja, wat dan! Hij is er niet, dat is zeker!

— Misschien is hij wel plotseling gedwongen geweest om op reis te gaan!

— Dat is dan wel zeer plotseling geweest, dat hij zelfs in de slaapkamer het licht heeft laten branden.

— Hoe laat is het nu?

— Bijna half vier!

— Dat is al zeer vreemd, mompelde Charly.

Raffles was weder naar de deur toegedaan en draaide aan den knop.

De deur liet zich zonder eenige moeite openen.

Voorzichtig, als was hij bevreesd voor een valstrik, trad Raffles binnen.

Het vertrek was tamelijk helder verlicht door een elektrische lamp, bestaande uit een halven bol van zeer dun geslepen albast, waardoor een zacht melkwit schijnsel verspreid werd.

Bij den eersten blik was het te zien, dat de kamer geheel verlaten was.

Het groote bed, dat op een kleine verhooging stond, was onaangeraakt.

Hier en daar lagen kleedingstukken over de stoelen

verspreid, en de deur van een kleerenkast stond open.

Raffles keek in deze kast, maar er bevond zich niets anders in dan een aantal kleedingstukken.

Hij keek achter de gordijnen, die voor de beide ramen hingen, opende de deur van een klein kleedkabinet, dat aan de slaapkamer grensde — maar nergens was een spoor van den bewoner te ontdekken.

Raffles ging met de vuisten in de zij gesteund wijdeens midden in het vertrek staan en keek Charly met een vragenden blik aan.

— Begrijp jij het? vroeg hij.

— Ik begrijp er integendeel niets van.

— Nu, in ieder geval zal deze afwezigheid van Sir Douglas Cox ons werk vergemakkelijken!

— En als hij plotseling terugkomt?

Raffles krabde zich achter het oor.

— Dat zou onaangenaam zijn, en wij zullen dus maar wat omzichtig te werk gaan! Ik kan mij echter volstrekt niet voorstellen, waar de waardige grijsaard op dit uur in den nacht vandaan zou moeten komen! Kom, laten wij maar spoedig aan het werk gaan — over een uur breekt de dag aan.

In de werkkamer stond een kleine, ouderwetsche brandkast

Dit meubel te openen was voor Raffles het werk van eenige minuten.

Charly ledigde den inhoud in een tasch aan een langen riem, welke hij onder zijn mantel over den schouder had gedragen, en de beide mannen maakten zich gereed het vertrek te verlaten.

Maar eerst liet Raffles zijn blik nog eens over het blad van de schrijftafel glijden.

Hij nam eenige papieren op en liep ze vluchtig door.

Ten slotte nam hij een half toegevouwen papier op, sloeg het open, las den inhoud door en wierp Charly toen een eigenaardigen blik toe.

— Wat is er? vroeg de jonge man nieuwsgierig.

— Oh, het heeft misschien niet veel te beteekenen, antwoordde Raffles terwijl hij het briefje op dezelfde plaats neerwierp, maar deze weinige woorden verklaren ons althans de afwezigheid van onzen onvrijwilligen gastheer!

— Wat stond er dan in dat briefje?

— Er stond: „Kom heden avond om half tien in het huis nummer dertien van de Richmond street en laat u

door den portier de zoogenaamde Ronde Kamer wijzen, die u belangrijk nieuws heeft mede te deelen aangaande daar zal zich omstreeks tien uur iemand bij u vervoegen, een persoon die u zeer na aan het hart ligt”.

HOOFDSTUK II.

De doode.

Den volgenden dag zaten Raffles en Charly in de kleine eetzaal van de fraaie villa in de Regent street, welke de Grootte Orkade sedert lange jaren bewoonde onder den naam van Lord William Aberdeen.

Zij waren veilig van hun nachtelijke onderneming teruggekeerd, zonder dat er eenig spoor van hen zou vallen te ontdekken, hadden eenige uren nachtrust genoten, en waren omstreeks tien uur in de kleine eetzaal gekomen, een der vriendelijkste vertrekken van het fraaie hedenhuis, hetwelk aan het prachtige park grensde.

Zij hadden hun ontbijt genuttigd, en den tijd doorgebracht met beschouwingen over hun goed geslaagden tocht, toen Gaston, de oude kamerbediende van zijne Lordschap, binnentrad met eenige extra-edities van de groote Londensche bladen.

Zoodra de grijsaard het vertrek weder verlaten had, grepen de beide vrienden ieder een krant, met de gretigheid van een berceemd acteur, die het verslag eener première wil lezen, en spoedig waren zij beiden verdiept in de lezing van de „Gemengde Berichten”.

Zij waren nauwelijks tien minuten bezig, of zij hieven, als bij onderlinge afspraak, het hoofd óp, en staarden elkander met open mond aan.

— Dat is kras, mompelde Charly zachtjés.

— Het is bijzonder merkwaardig!

— Wat kan dat te beteekenen hebben?

— Ik heb er geen flauw vermoeden van! Ik zie dat je daar de Daily Mail hebt, een blad dat bekend is voor zijn uitgebreide criminalistische verslagen. Wees zoo goed mij eens hardop voor te lezen, hoe de zaak zich, volgens de heeren, heeft toegedragen.

— Met genoegen!

En daarop las Charly het volgende voor:

„Geheimsinnig geval in een huurkazerne.”

Sir Douglas Cox vermoord?

„In den afgelopen nacht heeft zich in de Richmondstreet een raadselachtig voorval afgespeeld, hetwelk de politie met alle middelen tot oplossing tracht te brengen.

„Op nummer dertien van deze straat bevindt zich een groote, door vele huurders bewoonde, zoogenaamde huurkazerne.

„Het huis ligt aan een zeer ruime binnenplaats, of liever een soort binnenhof, hetwelk men bereikt door een zeer breede poort.

„Het huis moet reeds zeer oud zijn, en heeft een grillige bouworde, daar het bestaat uit drie verschillende huizen, waarvan de verdiepingen niet op dezelfde hoogte liggen, en die naderhand bij elkander zijn getrokken, terwijl er bovendien in den loop der jaren eenige veranderingen zijn aangebracht, en kamers zijn bijgebouwd.

„In dit huis bevindt zich, op de derde verdieping, een vertrek, hetwelk algemeen „de Ronde Kamer” genoemd wordt.

„Inderdaad is het vertrek half cirkelvormig. Het bezit twee ramen aan de straatzijde.

„Omstreeks half tien in den avond van gisteren meldde zich iemand bij den portier aan, die in groote opwinding scheen te verkeer en die opgaf, Sir Douglas Cox te heeten.

„Hij verzocht den man hem de „Ronde Ka-

mer" te wijzen, omdat hij daar op de komst van een bezoeker moest wachten.

„De portier geleidde Sir Cox aanstonds naar het aangewezen vertrek.

„Daarop begaf hij zich weder naar zijn loge, welke hij dien avond niet meer zou verlaten.

„Toen echter de tijd verstreek, zonder dat de heer Cox terugkeerde, en zonder dat de bezoeker kwam opdagen, met wien hij een afspraak had, begon de portier zich te verwonderen over dezen staat van zaken. En toen het middernacht sloeg, en de bezoeker nog altijd in de „Ronde Kamer" vertoefde, besloot hij eens een kijkje te gaan nemen.

„Hij begaf zich naar de derde verdieping, ontmoette op de trap een der huurders, een student, die nog een luchtje wilde gaan scheppen, deelde deze zijn ongerustheid mede, en daarop bood deze zich aan hem te vergezellen.

„De beide mannen begaven zich naar de kamer met haar eigenaardigen vorm en klopten aan.

„Zij kregen geen gehoor.

„De portier bracht zijn oog voor het sleutelgat. In de kamer brandde nog steeds het electrische licht, hetwelk hij zelf had ontstoken. Voor de tafel zat Sir Douglas Cox, of liever hij lag voorover, met het hoofd op den gebogen linkerarm, terwijl de rechterarm rechtuit over het tafelblad lag heen gestrekt.

„De portier slaakte een kreet van schrik, want hij moest nu wel aan een ongeval gelooven.

„Hij opende de deur en de beide mannen traden binnen.

„Zij ijlden op Sir Douglas Cox toe, en de student schudde hem bij den schouder.

„Het lichaam viel ter zijde, en gleeed van den stoel.

„Roerloos bleef het op den vloer liggen.

„Sir Douglas Cox was dood.....

„En nu pas bemerkten de beide mannen, dat hij in de rechterhand een kleine revolver krampachtig hield vastgekneld.

„De student betastte het lichaam, dat nog niet geheel en al koud was. De beide mannen, bleek van schrik, droegen het lichaam snel naar een sofa, en gingen aanstonds een geneesheer wekken,

die op de eerste verdieping een drukke praktijk uitoefende.

„Deze schoot aanstonds eenige kleedingstukken aan en begaf zich naar de „Ronde Kamer".

„Een enkele blik was voor den geneesheer voldoende om te zien dat hier geen redding meer mogelijk was.

„De dood moest reeds twee uur geleden zijn ingetreden.

„Dadelijk werd Scotland Yard gewaarschuwd, en al aanstonds moest de politie erkennen, dat zij hier voor een raadselachtig geval stond!

„Een reeks vragen drong zich aan haar op, waarvan de beantwoording zeker met de grootste moeilijkheden gepaard zou gaan: wat deed Sir Douglas Cox, een der rijkste Londenaren, in deze huurkazerne, waar hij, zooals bij onderzoek bleek, niemand kende?

„Wat bracht hem naar een kamer, waarvan de huurder reeds eenige dagen geleden met de Noorderzon vertrokken was, zonder zijn huur te betalen?

„Was hij vermoord, of het slachtoffer van een beroerte geworden?

„Maar als dat laatste het geval was, waarom had hij dan een revolver in de hand?

„Op deze vragen zal de politie trachten het antwoord te vinden, maar zij beseft wel, dat haar dit zeer moeilijk zal vallen! Zij heeft niet de minste aanknooping, en de geneesheer verklaart pertinent dat er bij een man van de constitutie van Sir Douglas Cox, die mager en pezig was, van een beroerte volstrekt geen sprake kon zijn!

„Hij moest evenwel erkennen, dat hij omtrent de ware doodsoorzaak nog in het duister tastte.

„Van verwondingen viel geen spoor te ontdekken.

„Het gelaat vertoonde een uitdrukking van vagen angst.

„Maar de zaak wordt nog veel raadselachtiger!

„Want terwijl Sir Douglas Cox op zoo geheimzinnige wijze den dood vond in een tamelijk ordinaire huurkazerne, op vele tientallen mijlen afstand van zijn prachtig heerenhuis, werd er in datzelfde huis een buitengewoon brutale inbraak gepleegd en een bedrag van ruim tienduizend Pond Sterling

ontvreemd uit de kleine brandkast in zijn werkkamer, die op meesterlijke wijze geforceerd was!

„Het spreekt van zelf dat de politie verband tracht te leggen tusschen beide zaken, ofschoon het dan raadselachtig mag wezen, waarom de dieven juist dit huis uitzochten om hun slachtoffer van het leven te berooven!

„Wij zullen niet nalaten onze lezers geregeld op de hoogte te houden van de vorderingen van het onderzoek, voor zoover wij hierdoor de nasporingen der politie niet belemmeren.

Charly zweeg en legde het blad naast zich neder. Geruimen tijd bleef het stil in het vertrek.

— Ik moet zeggen dat het merkwaardig is, bromde Raffles. Zelfs al kunnen wij een groot gedeelte van het raadsel oplossen, dan blijft het toch verwonderlijk, wat de arme oude heer in het huis in de Richmond Street ging uitvoeren, dat zoo terecht het nummer dertien droeg! De „Times” meldt nog, dat de portier, bij zijn ondervraging, stijf en sterk volhield, dat er na half tien, dat wil zeggen, na de komst van Sir Douglas Cox, geen enkele vreemdeling zijn loge meer gepasseerd is. Het waren slechts twee huisgenooten, oude lieden, die daar al jaren wonen, en die zich aanstonds ter ruste hebben begeven! En voorts verklaart de man met de grootste bslistheid, dat er zich onmogelijk iemand in de Ronde Kamer kan hebben opgehouden, voor dat de bezoeker er binnentrad, want hij moest haar met den sleutel openen.

— Het is buitengewoon! bromde Charly.

— Dat is het! Wij weten van het briefje af, en wij weten dus ook, dat de man die daar zoo noodlottig aan zijn eind is gekomen, daarheen geroepen is! Dat is natuurlijk gedaan met het doel om hem te doden! De vraag is maar — wie doodde hem, en hoe doodde men hem?

Weer verzonken de beide vrienden in gepeins.

Toen hernam Charly:

— Zou de kans volkomen uitgesloten zijn, dat Sir Cox een beroerte heeft gekregen?

— Wel zeker! Niet alleen de geneesheer uit het huis, maar ook twee gerechtsgeneesheeren hebben dat verklaard! Bij een beroerte zou zich een soort schifting van het bloed hebben voorgedaan, en die is niet geconstateerd! Bovendien, een beroerte is meestal het gevolg

van een hevigen prikkel van buiten, en van waar zou die wel gekomen zijn in de Ronde Kamer, waar zich immers niemand ophield?

— Weet je wat vreemd is?

— Zeg eens op.

— Dat de dagbladverslagen in het geheel niet spreken van het briefje, waarin Cox wordt uitgenoodigd naar het huis in de Richmond street te komen!

— Dat is mij ook opgevallen! Ik weet toch zeer beslist, dat ik het papiertje weder op dezelfde plaats heb neergeworpen, waar ik het gevonden heb! Het is zeer vreemd!

— De politie zal toch wel het geheele huis grondig onderzocht hebben, om eenig spoor van de inbrekers te ontdekken!

— Daaraan valt niet te twijfelen.

— En het briefje lag open en bloot op de tafel!

— Zelfs opengevouwen! Er is echter wel een verklaring voor te vinden, dat er niets over in de bladen staat!

— Ik zie er geen!

— Het is toch heel eenvoudig! De politie kan het briefje wel gevonden hebben, maar aan de bladen hebben verzocht, hiervan geen melding te maken ten einde hare nasporingen niet te belemmeren!

— Dat is inderdaad niet onmogelijk, maar dan gaat die voorzichtigheid toch wel wat ver! Want de dader moet er immers op gerekend hebben, dat het briefje zou gevonden worden!

— Je praat steeds van een dader, Charly — maar je vergeet, dat men nog niet weet, hoe Cox om het leven is gekomen, en dat men dus ook niet van een „dader” mag spreken!

— Wil je mij dan eens zeggen, hoe de oude man aan zijn einde is gekomen?

— Dat kan ik je niet zeggen, want ik weet het niet! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Je bent het met mij eens dat zijn dood zeer plotseling is gekomen?

— Dat moet wel! De portier getuigt dat Sir Douglas Cox om half tien is verschenen, en de dokter verklaart om twaalf uur, dat de dood reeds twee uren was ingetreden. Dat wil zeggen, dat er tusschen half tien en tien uur in de Ronde Kamer iets geschied moet zijn, hetwelk een plotseling einde aan 't leven van den ouden man maakte. Vermoedelijk zou de politie al heel wat verder zijn, als zij kon uitvinden wie de schrijver van

het briefje was, maar ik erken dat dit zeer moeilijk zal zijn.

— Maar als er een misdaad gepleegd is, Edward — wat zou dan het motief hebben kunnen zijn? Ik lees in mijn verslag, dat men alles wat de oude heer bij zich droeg, zijn portefeuille, zijn horloge, zijn ringen en zijn beurs heeft teruggevonden — er werd volstrekt niets vermist!

— Het kan een wraakcoëfening geweest zijn, hernam Raffles op ernstigen toon, om dat echter zeker te weten zou de politie een onderzoek moeten instellen naar het verleden van den doode!

— Weet jij er zelf niets van?

— Niet meer dan ik noodig had, om ons plan ten uit-

voer te brengen. Ik wist dat hij steeds zeer rijk is geweest, en dat de dood van zijn vrouw hem blijkbaar zeer getroffen heeft, want na dien tijd heeft er naar allen schijn een groote verandering met hem plaats gegrepen. Hij had zeer weinig familie, maar wel een groot aantal vrienden. Zooals je weet was hij in den laatsten tijd lid van de Windsor Club, waarvan ik Vice-Voorzitter ben, en dat is ongeveer alles wat ik weet! Voor de politie zou dit evenwel lang niet voldoende zijn. Als zij inderdaad de motieven van de misdaad wil vinden — verondersteld dat hier van een misdaad sprake is, wat ik intusschen wel geloof — dan zal zij een veel grondiger onderzoek moeten instellen dan ik heb kunnen doen.

HOOFDSTUK III.

Het verdwenen briefje.

Het bleek Charly alras, dat Raffles de grootste belangstelling aan den dag legde voor de geheimzinnige zaak van de Richmond Street.

Hij was den geheelen middag in zich zelf gekeerd, en het was duidelijk, dat hij ingespannen ergens over nacht.

En nog voor het avond werd zou er iets gebeuren, waardoor de belangstelling van Raffles zich in daden zou omzetten.

Want de late middag-edities van de bladen brachten het bericht, dat de politie was overgegaan tot de arrestatie van twee bedienden van Sir Douglas Cox, Francis Spicer en Owen Whitworth geheeten.

Zij werden beiden beschuldigd van inbraak en medeplichtigheid aan den moord in de Richmond Street.

Toen Raffles het korte bericht las bleef hij geruim tijd onbewegelijk stilzitten, met het hoofd in de hand geleund.

Toen stond hij op en begon de biljartkamer op en neer te loopen, waar de beide vrienden zich toen be-

vonden, en waarheen de oude Gaston de dagbladen had gebracht.

Eensklaps stond hij stil voor Charly, die hem stilzweigend met den blik had gevolgd.

— Je ziet zelf wel in, Charly dat wij nu niet langer werkeloos kunnen blijven, begon Raffles.

— Ik wist wel dat je dat zou zeggen.

— Dat doet mij genoegen. Het spreekt van zelf dat die beide bedienden onmiddellijk op vrije voeten moeten worden gesteld en ik zie niet in op welke andere wijze dat kan geschieden dan door dat wij aan de politie mededeelen dat een zekere John Raffles en zijn trouwe helper aan deze zaak debet zijn.

— En zou de politie dat gelooven?

Raffles richtte zich trots op.

— Zij moet het gelooven, riep hij uit. Ik zal het briefje aan James Sullivan zenden, den bekwaamsten detective van Scotland Yard, en dien ik het een eer acht onder mijn vijanden te mogen rekenen, en ik durf verdedden dat hij mij aanstonds zal gelooven. Hij weet wel dat John Raffles er een eigen methode op na

houdt om de onrechtvaardigheden dezer wereld zoo veel mogelijk op te heffen, maar hij weet ook, dat de Groote Onbekende een man van eer is.

— Maar begeef je je zelf niet in gevaar op die wijze?

— Volstrekt niet. Het briefje wordt getypt, zoodat ik niet het minste gevaar loop, dat mijn hand zal worden herkend, al kan ik mijn handschrift zoo goed veranderen, dat ik het zelf nauwelijks kan herkennen. Ik zal dan tevens die gelegenheid te baat nemen Sullivan op de hoogte te brengen van het feit, dat ik gisteren in het werkvertrek van Sir Douglas Cox een briefje heb gevonden. Want je ziet zeker zelf wel in, dat het van het grootste belang zou zijn, als dit briefje verdwenen was.

— Dat zou het zeker.

De beide vrienden hadden onder het spreken hun jassen weder aangetrokken, die zij hadden afgelegd om vrijer in hun bewegingen te zijn bij het edele biljartspel en begaven zich nu naar de werkkamer van Lord William Aberdeen, waarvan de ramen op de Regentstreet uitzagen.

Daar stond onder anderen een schrijfmachine, waarop Charly zeer wel thuis was.

Raffles wees hem op de machine en zeide glimlachend:

— Wees zoo goed plaats te nemen, mijn waarde secretaris, en schrijf wat ik u zal dicteeren.

Charly nam voor de schrijfmachine plaats, en daarop dicteerde Raffles hem het volgend briefje:

„Zeer Geachte Heer Sullivan.

„Tot mijn leedwezen verneem ik uit de avondbladen, dat de politie om een voor mij onnaspeurbare reden is overgegaan tot de arrestatie van twee bedienden van wijlen Sir Douglas Cox, Spicer en Whitworth geheeten. Ik haast mij u te melden, dat deze brave lieden met de inbraak in Townsend Road volstrekt niets uitstaande hebben. Ik beschouw het zelf eenigszins als een belediging, dat gij hebt kunnen meenen, dat twee outsiders de oude maar sterke brandkast in de werkkamer van Sir Cox zoo behendig zouden hebben kunnen openen. Want laat ik het u maar aanstonds zeggen — de inbraak ten huize van den zoo ongelukkig om het leven gekomen Sir Douglas Cox, moet op mijn rekening worden geschreven.

Als gij er soms nog een oogenblik aan mocht twijfelen, verzoek ik u een nauwkeurig onderzoek in te stellen in het park, alwaar gij bij den muur, ongeveer vijfendertig meter van het huis af, de indrukken moet vinden van de stalen ladder, welke mijn vriend en ik gebruikt hebben om binnen te dringen. Tevens zult gij er nog wel eenige veelzeggende indrukken van onze laarzen vinden. Ik kan u nog andere bewijzen opgeven, die u zullen toonen, dat gij de beide ongelukkige bedienden ten onrechte van hun vrijheid hebt beroofd.

Ik heb namelijk in de kamer waar ik een bezoek bracht een briefje gevonden, waarin een onbekend persoon — het briefje droeg geen ondertekening — Sir Cox uitnoodigde om half tien naar het huis No. 13 van de Richmond Street te gaan en daar in de Ronde Kamer te wachten, tot zich iemand bij hem zou voegen die hem een belangrijke mededeeling had te doen.

Als gij dat briefje gevonden hebt zult gij zonder meer gelooven, dat ik de waarheid spreek.

Mocht gij het echter niet gevonden hebben, dan zou ik u sterk aanraden een onderzoek in te stellen naar alle personen die in den ochtend, volgende op de ontdekking in de Ronde Kamer, in het werkvertrek van den doode zijn geweest.

Hoe het zij, Spicer en Whitworth hebben met deze zaak volstrekt niets uitstaande, en ik verzoek u dringend hen aanstonds weder op vrije voeten te stellen.

Met de meeste hoogachting,
JOHN RAFFLES.

Raffles had den brief zelf onderteekend, las hem nog eens na, vouwde hem dicht, deed hem in een enveloppe, zooals hij ze uitsluitend voor dergelijke doeleinden gebruikte, en zooals er in Londen millioenen en nog eens millioenen verbruikt worden, en reikte hem toen aan Charly over.

— Vermom je vlug even, mijn jongen — of zet je kraag hoog op, neem een motorrijwiel zonder nummer, en breng dit briefje aanstonds weg.

— Naar Scotland Yard?

— Natuurlijk. Daar zal Sullivan zich op dit oogenblik wel bevinden.

Charly liet het briefje in zijn zak glijden en verliet het vertrek.

Er was nauwelijks een half uur verloopen, of hij keerde weder terug.

Raffles wachtte hem in de bibliotheekzaal op, waar hij in diepe gedachten verzonken was geweest.

— Het is in orde, riep Charly hem toe, zoodra hij was binnengetreten.

— Zooveel te beter. Dan zullen wij nu maar eens gaan dineeren en afwachten of ons optreden eenige uitwerking heeft.

Wat dat betreft behoefde Raffles zich niet te beklagen, want drie uur later brachten de avondbladen wederom een nieuw bericht:

Spicer en Whitworth waren op vrije voeten gesteld, „wegens volslagen gebrek aan bewijs”.

In het geheele bericht werd echter van John Raffles niet gerept.

Blijkbaar wenschte Sullivan zich niet al te zeer bloot te geven.

Er liep een glimlach over Raffles' gelaat toen Charly hem het bericht had voorgelezen.

— Ik neem het hem niet kwalijk, dat hij mijn naam in het geheel niet noemt, zeide hij. De hoofdzak is, dat die twee mannen op vrije voeten zijn gesteld. Toch zou het mij veel waard zijn geweest, als ik nu zeker geweten had of de politie inderdaad het briefje gevonden heeft, ja of neen.

— Ik blijf er bij, dat dat niet het geval is, Edward.

— Dan zouden we dus moeten aannemen, dat het door een derde is weggehaald, en wel tusschen de uren die verloopen zijn nadat wij het huis verlieten, dat is ongeveer half vijf en dat waarop de politie een onderzoek instelde in de werkkamer met haar geplunderde brandkast, dat wil zeggen omstreeks tien uur.

— Welnu, waarom zouden we dat niet aannemen?

— Dat zou dan gedaan moeten zijn door een huisgenoot, Charly, want zelfs geen zeer intieme vriend had zich naar de werkkamer kunnen begeven toen het reeds zoo lang vaststond, dat de heer des huizes op een zoo vreemde plaats op zulk een wonderlijke wijze om het leven was gekomen.

— Dus toch een van de bedienden? riep Charly uit.

— Misschien. Wij zullen het eens onderzoeken.

— Wil je werk van de zaak maken?

— Zonder eenigen twijfel. Zij trekt mij in de hoog-

ste mate aan, en ik wil er het mijne van hebben. Voor zoover ik kan nagaan, schijnt de politie niet veel vorderingen te maken bij haar nasporingen. Ik geloof dat ik haar een handje zal moeten helpen.

— Kan ik je van dienst zijn?

— Wel zeker. Het werk zal wel niet zeer moeilijk zijn, maar ik ben zeker dat je er belang in zult stellen.

— Groot belang!

— Begin dan maar eens met in je beroemd register te bladeren! Misschien vindt je in een van de berichten wel een of andere aanwijzing! Want laten wij eens zien — Cox is zeer rijk, hij heeft zeer weinig of geen bloedverwanten, tenminste voor zoover men weet, men doodt hem op een zeer geheimzinnige wijze, welke ik nog niet kan doorgronden, maar men berooft hem niet! Wat wil dat zeggen? Dat men het voorzien heeft op iets wat ook na zijn dood waarde heeft — dat is dus zijn erfenis!

Charly had met open mond toegeluisterd.

— Dat is een geheel nieuw standpunt! riep hij eindelijk uit.

— Vindt je het een dwaas standpunt?

— Geenszins! Alleen wordt hierdoor de zaak heel wat ingewikkelder, zou ik zeggen.

— Misschien juist wel niet! Misschien wordt ze er wel door opgehelderd. Hoe het zij, als mijn oordeel juist blijkt, dan moet er, dunkt mij, iets aan vooraf zijn gegaan! Juist daarom vroeg ik je, je register eens goed na te zien. Is dat goed bijgehouden?

— Dat verzeker ik je, antwoordde Charly trots. Alle berichten, die slechts van eenig nut of belang konden zijn, heb ik trouw verzameld. Het register is tot eergisteren bijgehouden.

— Uitmuntend! Neem dan plaats in dien gemakkelijken stoel, dan zal ik er eens op uit gaan!

— Waar ga je heen?

— Naar het huis van Sir Douglas Cox! Ik wil eens weten hoe het met dat briefje staat!

— Je zult je toch, hoop ik, wel verkleeden?

— Dat spreekt van zelf! Ik zal mij voordoen als een politiebeampte!

Charly raadpleegde zijn horloge.

— Zou het niet te laat zijn? Het is reeds half negen!

— Dat is juist een goede tijd. De politiepost zal nu wel zijn ingetrokken.

— Zal ik hier op je wachten?

— Doe dat! Ik hoop over een paar uren terug te zijn.

De beide vrienden schudden elkander de hand en Raffles begaf zich naar zijn slaapkamer, waar hij zijn gelaat een algeheele verandering liet ondergaan en zich ten slotte in de uniform van politieinspecteur stak.

Dit alles had nauwelijks twintig minuten geduurd, en toch zou het volkomen onmogelijk zijn in dezen slanken inspecteur, met zijn langen rossigen knevel, en zij dun geplaat haar, Lord **William** Aberdeen te herkennen.

Hij wierp nog een blik in den grooten stalen spiegel, bromde tevreden, sloot zorgvuldig de geheime kast en verliet ten slotte de villa door het park; door de kleine tuinpoort kwam hij in een geheel verlaten straat.

Zoodra hij de Regentstreet bereikt had, riep hij een huruauto aan en liet zich naar het huis in Townsend Road brengen.

Zijn verwachting bleek juist te zijn geweest, want de politiepost was een uur geleden ingetrokken.

De deur werd geopend door Francis Spicer, denzelfde die pas eenige uren geleden uit de hechtenis was ontslagen.

Het was een oud man, met zilverwitte haren, en reeds gebukt onder den last der jaren.

Raffles moest glimlachen toen hij er aan dacht, dat men dezen ouden man een oogenblik had kunnen verdenken van medeplichtigheid aan zulk een zwaar misdrijf!

Spicer was zeer bleek en keek Raffles verbaasd en verschrikt aan.

— Gij behoeft niet bevreesd te zijn, oude vriend, zeide Raffles op bemoedigenden toon. Ik kom u geen kwaad doen! Ik weet wel dat gij volkomen onschuldig zijt, en ik mag u nu wel mededeelen, dat ik degenen ben geweest die Mr. Sullivan aan het verstand heb gebracht, dat hij zich op een dwaalspoor bevond.

De oude man wilde eenige woorden van dank stamelen, maar Raffles voorkwam hem.

— Het heeft niets te beteekenen, mijn vriend, zei hij. Eigenlijk had ik niet verwacht u hier aan te treffen, maar hoogstens de huishoudster of een huisbewaarder!

— Ik ben de eenige bediende die hier in huis is, mijnheer! antwoordde Spicer op doffen toon. Alle anderen hebben aanstonds hun koffer gepakt en zijn verdwenen, maar de politie heeft hen gelast, zich tot haar beschikking te stellen, zoodra het noodig mocht zijn. Ik zelf ben gebleven, omdat ik mij niet zoo spoedig van

het oude huis kan losscheuren, waar ik bijna vijf en dertig jaren gediend heb! Ik weet niet of gij dit kunt begripen mijnheer...

— Ik begrijp het volkomen, mijn vriend, zeide Raffles op zachten toon, terwijl hij den oude bediende de hand op den schouder legde.

Intusschen had Spicer den bezoeker in de breede vestibule binnengelaten.

Hij stond nu in gebogen houding voor hem, blijkbaar in afwachting van wat de politiebeambte hem zou te zeggen hebben.

Raffles keek hem een oogenblik aandachtig aan en wees hem toen met een gebaar, naast hem plaats te nemen op een der zware eikenhouten banken die hier en daar langs den muur geplaatst waren.

De oude bediende ging zitten.

Zijn lippen beefden en het was duidelijk dat hij moeite had niet in tranen uit te barsten.

— Zoudt ge mij willen antwoorden op eenige vragen, begon Raffles op vriendelijken toon.

— Wat zou ik u nog kunnen zeggen, wat ik niet reeds aan Mr. Sullivan den detective, verklaard heb? stamelde Spicer.

— Oh, misschien vraag ik wel iets anders, hernam Raffles op luchtigen toon. Mijn methode is een andere dan de zijne, ziet ge! Wellicht is hem iets door het hoofd gegaan, waaraan ik heb gedacht!

— Vraag dan slechts, mijnheer, ik ben bereid u te antwoorden, zeide Spicer zuchtend.

Raffles dacht even na en begon toen:

— Had Sir Douglas Cox u medegedeeld dat hij gisteravond naar Richmondstreet zou gaan?

— Neen mijnheer! Dat plan schijnt plotseling bij hem opgekomen te zijn.

— Misschien nadat gij hem een briefje hadt gebracht? vroeg Raffles op goed geluk af.

Spicer keek Raffles met zijn fletsblauwe, trouwe hondenogen verwonderd aan.

— Hoe weet gij dat, mijnheer? vroeg hij toen.

— Dat zal ik u later wel eens zeggen! antwoordde Raffles glimlachend. Hoe laat hebt gij het briefje binnen gebracht?

— Het zal omstreeks negen uur geweest zijn, mijnheer!

— Van Richmond naar Townsend Road is wel een half uur met een auto, bromde Raffles in zich zelf. Van

daar zijn groote haast! Hij was zelf zoo gehaast dat hij het licht heeft laten branden!

Daarop vervolgde hij luid:

— Kwam het briefje over de post?

— Ja mijnheer!

— Hoe komt het dan dat Sir Cox het pas om negen uur kreeg? Er is toch geen bestelling om dien tijd! Voor zoover ik weet is er een bestelling om half acht en om half tien!

— Dat is zoo, mijnheer — maar ik had het briefje geheel vergeten, zeide Spicer haperend. Ik ben niet zeer jong meer, en soms gaat mij wel eens iets door het hoofd!

— Ik neem het u niet kwalijk, goede vriend, hernam Raffles. Las Mr. Cox het briefje waar gij bij waart?

— Neen, hij legde het naast zich neder.

— Waar was hij toen gij het briefje binnenbracht?

— In de slaapkamer!

— Wat deed hij daar om dien tijd?

— Hij kleedde zich aan voor een partij ten huize van den Amerikaanschen gezant, die tot zijn speciale vrienden behoort.

— Gij zult dus ook wel begrepen hebben dat het briefje iets bevatte hetwelk hem plotseling van plan deed veranderen?

— Dat moet wel zoo zijn, mijnheer!

— Heeft hij u in het geheel geen bevelen gegeven toen hij wegging?

— Hij liep mij snel voorbij, mijnheer, terwijl hij zijn handschoenen dichtknoopte, en zeide dat hij om half twaalf weder terug zou zijn gekeerd.

— Wist de huishoudster van dat alles?

— Neen, zij had zich reeds vroeg met migraine te bed begeven.

De vragen en antwoorden hadden elkander vlug opgevolgd.

Nu en dan maakte Raffles een snelle aantekening. Na eenige oogenblikken ingespannen te hebben nagedacht, vervolgde hij:

— Waart gij reeds lang in dienst van Sir Douglas Cox?

— Zoo lang ik in dit huis ben mijnheer — vier en dertig jaren!

— Dus zoolang woonde uw meester reeds hier?

— Neen, niet zoo lang! Ik ben eerst twaalf jaar in dienst geweest bij den vader van Sir Douglas, de jonge

heer reisde toen veel en hij kwam hier wonen, nadat zijn vader overleden was.

— Was hij toen reeds getrouwd?

— Neen — hij huwde twee jaren later.

— Gij hebt dus zijn vrouw van den aanvang af gekend?

— Ja, mijnheer!

Het antwoord werd kort, bijna op bitsen toon gegeven.

Raffles keek den ouden bediende onderzoekend aan.

Zijn gelaat had een stuursche uitdrukking gekregen en hij hield den blik strak op den kop van het groote tijgervel gevestigd, dat voor een der banken lag uitgestrekt.

Toch was Raffles besloten over het onderwerp voort te gaan.

— Het zou mij spijten als ik een teedere snaar moet aanroeren, maar de politie staat er bepaald op deze geheimzinnige zaak tot klaarheid te brengen, hernam Raffles.

— Vraag dan, mijnheer — als het niet anders kan! Ik moet u echter zeggen dat Mr. Sullivan dit alles niet noodig scheen te achten.

Raffles haalde even de schouders op en zeide glimlachend:

— Ik heb u immers reeds gezegd, dat hij een andere methode volgt! Sir Douglas Cox had weinig familieleden, is het niet zoo?

— Heel weinig, mijnheer. Zijn neef, mijnheer Arthur Kensett, was de eenige die hier aanvankelijk veel over den vloer kwam. Hij was ongeveer zestien jaar toen Sir Douglas huwde, en een vroolijke, opgewekte knaap!

— Gij zegt: aanvankelijk? Later kwam hij dus minder vaak?

De bediende boog het hoofd en zijn stem was nauwelijks te vernemen, toen hij zeide:

— Later kwam hij in het geheel niet meer, mijnheer! Hij is vele jaren geleden naar Engelsch-Indië vertrokken, en nadien hebben wij nooit meer iets van hem gehoord!

— Hoe kwam dat zoo? ging Raffles meedoogenloos voort.

Spicer antwoordde niet dadelijk en scheen in hevigen tweestrijd.

— Gij doet er goed aan als ge mij zonder omwegen antwoordt, mijn vriend, hernam Raffles op ernstigen toon, terwijl hij den grijsaard beide handen op de schouders legde.

— Als gij dat gelooft, mijnheer, dan zal ik het zeggen! Mijn meester is nu dood — God hebbe zijn ziel! — hij zal het mij niet kwalijk nemen als ik mijn best doe de politie behulpzaam te zijn bij het opsporen van den moordenaar!

— Gij gelooft dus ook dat uw meester vermoord is? riep Raffles haastig uit.

— Wat zou het anders kunnen zijn, mijnheer? hernam de oude bediende heesch.

— Gij hebt gelijk — het kan niet anders zijn, mompelde Raffles. Maar vertel mij nu waarom mijnheer Arthur Kensett dit huis heeft verlaten, waarin hij zoovele jaren als knaap had vertoefd.

— Hij werd verliefd op de vrouw van Sir Douglas, mijnheer en veel meer behoef ik er wel niet van te zeggen! Mijn meester was vrij wat ouder dan zijn jonge vrouw, die bevallig en levenslustig was, en hij was zeer jaloersch! Er had een hevig tooneel plaats, waarbij ik sidderend van angst tegenwoordig was, want Sir Douglas maakte zich zelden driftig, maar als hij het deed, was hij ook verschrikkelijk! Mijnheer Arthur stond er zwijgend en doodsbleek bij. Ik

wilde wegsluipen, maar Sir Douglas beval mij met luide stem te blijven. — Hij wilde dat zijn trouwe bediende aanwezig was bij „de afstraffing“, zooals hij het noemde! Hij deed mijnheer Arthur de bitterste verwijten, zeide dat hij zijn vertrouwen in de menschen geknakt had, dat hij hem lafhartig bedrogen had — en toen joeg hij hem weg en ontferde hem!

— Hij ontferde hem, riep Raffles levendig uit. Was hij dan zijn eenige erfgenaam?

— Dat zou hij zeker zijn, als Sir Douglas kinderloos gestorven was, en daar bestond toen groote kans op, want hetgeen ik u nu beschrijf had plaats toen hij reeds tien jaar gehuwd was.

— Mijnheer Arthur was dus ongeveer vijf en twintig jaar?

— Zooals gij zegt.

— En de jonge vrouw?

— Dertig of twee en dertig hoogstens!

— Hoe gedroeg zij zich? Was zij er bij tegenwoordig?

— Neen — zij was juist den vorigen dag op reis gegaan.

Er viel een diepe stilte in de vestibule.

Het was Raffles als werd er langzaam, heel langzaam een sluier opgelicht, die de geheimen van dit zonderlinge drama nog aan zijn blikken verborg.

HOOFDSTUK IV.

Een nieuw persoon ten tooneele.

— Gij hebt den jongen Arthur dus nooit meer gezien na dien tijd? zoo zette Raffles zijn verhoor voort.

— Nooit méer, mijnheer! Hij vertrok naar ik meen naar Bombay, en we hebben nooit meer iets van hem vernomen. Sir Douglas wilde niet dat er in zijn tegenwoordigheid over zijn neef gesproken werd — hij moest dood voor mijn meester zijn!

— En is dat altijd zoo gebleven?

— Altijd — tot aan den dood van mevrouw!

Raffles keek verrast op.

— In hoeverre? vroeg hij.

— Wel, reeds den dag na de begrafenis sprak mijnheer mij uit zich zelf over zijn neef! Ik mag wel zeggen dat Sir Douglas mij meer als zijn huisgenoot dan als een bediende beschouwde! Gij kunt dus wel begrijpen, dat het mij als een knotsslag trof, toen men mij durfde arresteeren op beschuldiging, mijn meester te hebben vermoord!

— Ik begrijp het, mijn vriend, antwoordde Raffles op zachten toon. Gij zeidet dus dat Sir Douglas u onverhooeds weder begon te spreken over Mr. Arthur, nadat hij lange jaren over hem gezwezen had?

— Zoo is het, mijnheer! Ik moet u zeggen dat Sir Douglas vreeselijk veranderd was na den dood van zijn echtgenoot! Hij was zeer stil en in zich zelf gekeerd, en hij kon zich uren lang in zijn kamer opsluiten!

— Wat deed hij daar?

— Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer! Hij was gewoon, de deur op slot te doen als hij zich daar afzonderde. Maar ik geloof zeker, dat hij in oude brieven snuffelde!

Weer keek Raffles verwonderd op.

Hij wreef zich peinzend over de kin en hernam toen:

— Ik wilde de werkkamer van Sir Douglas nog wel eens zien!

— Maar ze is op slot, mijnheer, en mijnheer Sullivan heeft er den sleutel van! riep Spicer uit.

— Dat hindert niet, mijn vriend, zeide Raffles glimlachend. Ik heb eenige instrusenten bij mij, die dit bezwaar wel zullen opheffen! Wees zoo goed mij even den weg te wijzen.

Raffles zeide dit uit voorzorg, want hij wist den weg naar de werkkamer maar al te goed.

De oude bediende ging hem voor en bleef voor de deur van het werkkabinet stilstaan.

Met groote oogen van verbazing zag hij, hoe de gewaande inspecteur van politie in enkele seconden met het grootste gemak de deur opende.

Toen het slot opensprong, wendde Raffles zich tot Spicer en zeide:

— Ik heb u nu voorloopig niet noodig, mijn vriend, — over een kwartier verlaat ik dit vertrek weder. Misschien heb ik u wel een en ander te vragen voor ik wegga.

De oude man knikte en slofte weg.

Raffles trad binnen, sloot de deur en wierp een blik om zich heen.

De kamer was behoorlijk opgeruimd, en alle laden en vakken van de schrijftafel waren gesloten.

Raffles had haar echter in een oogenblik weder geopend en begon haar snel en grondig te doorzoeken.

Na enkele minuten had hij een kleine geheime lade ontdekt, trok haar open en nam er een klein kistje van rozenhout uit, dat blijkbaar met een eigenaardig gevormd sleuteltje, dat eveneens in de lade lag, geopend kon worden.

Het bleek tot aan den rand gevuld met brieven.

De meesten waren van ouden datum, en zij waren bij tien of twaalf stuks tegelijk omwonden met rose of lilakleurig band.

Raffles maakte een paar van de pakjes los, nam er hier en daar een brief uit en begon haastig te lezen.

Na ongeveer tien minuten bond hij de brieven weder bijeen, legde ze in het kistje, sloot dit, zette het

in de geheime lade, en liet de klep van het bureau weder omhoog glijden.

— Arme man! mompelde hij zachtjes voor zich heen. Die slag moet hem vreeslijk getroffen hebben! Ik geloof dat ik thans veel begrijp, wat mij aanstonds nog duister was!

Hij haastte zich het vertrek te verlaten en daalde de trappen weder af naar de vestibule waar hij den ouden Spioor aantrof.

— Ik ben gereed met mijn onderzoek, begon hij en ik geloof dat het niet zonder resultaat zal blijven! Ik moet echter nog eenige dingen van u weten!

— Vraag slechts, mijnheer! zeide de oude bediende op zachten toon.

— Weet gij ook of Sir Douglas aan mijnheer Arthur sett geschreven heeft na den dood van zijn vrouw?

— Geschreven niet, mijnheer — hij heeft hem een telegram gezonden!

— En hij wist zijn verblijf niet?

— Dat is te zeggen — wij wisten dat hij te Bombay moest zijn. Daarnaar had Sir Douglas onderzocht. Het telegram werd verzonden aan den Engelschen Consul, met verzoek het aanstonds aan zijn adres te zenden, en te berichten of het juist bezorgd was.

— Welnu?

— Eenige uren later ontving Sir Douglas bericht, dat het telegram was afgegeven!

— Weet gij niet wat het behelsde?

— Neen — maar ik weet wel zeker, dat het een verzoek was, om zoo spoedig mogelijk naar Londen te komen!

Raffles kon slechts met moeite een kreet van zegepraal weerhouden.

Deze mededeeling was van het grootste belang, dat gevoelde hij zeer goed.

Hij nam een geldstuk uit zijn zak en drukte het den bediende in de hand.

— Gij moet zooveel mogelijk het stilzwijgen bewaren over ons onderhoud, mijn vriend, des te eerder zal het mij gelukken den dader in handen te krijgen!

— Ik beloof het u, mijnheer!

— Is de huishoudster hier nog in huis?

— Neen, ook zij is een paar uren geleden hals over kop vertrokken! Zij zeide dat zij vreesde gek te zullen worden!

— Zooveel te beter, dan zal het u niet moeilijk vallen het zwijgen te bewaren!

Raffles richtte zijn schreden naar de deur, maar plotseling bleef hij staan.

Er werd hevig aan de bel getrokken, een ouderwetse koperen bel, die luid weergalmde door het holle huis.

Spicer keek Raffles verschrikt aan.

Hij was bleek geworden en vroeg stotterend:

— Wat kan dat zijn, mijnheer?

— Ik weet het niet, goede vriend, maar als gij de deur opent zullen wij het wel zien!

Aarzelend begaf de oude bediende zich naar de huisdeur en opende ze.

Zij werd door een driftige hand verder opengeduwd en het volgende oogenblik trad een jong meisje, blijkbaar ten prooi aan de hevigste opwinding, de vestibule binnen.

Nauwelijks had zij Raffles gezien of zij ging op hem toe en greep hem bij den arm.

— Gij zijt van de politie? vroeg zij op heeschen toon.

— Dat ben ik, miss, antwoordde Raffles zonder zijn bedaardheid te verliezen. Wie zijt gij, als ik vragen mag?

— Ik ben Suzanne O'Brien.

— En wat is de reden van uw bezoek?

— Ik ben de verloofde van Arthur Kensett!

— Hij is dus hier? riep Spicer nu met een uitdrukking van innige vreugde op het gelaat, en terwijl hij bevend de handen vouwde.

Het meisje liet een smartelijken kreet hooren.

— Neen, hij is niet hier! Ik weet niet wat er met hem geschied is!

Raffles had verbaasd toegeluisterd.

Hij vatte het meisje, dat zoo onverhoeds ten tooneele was verschenen en dat zulk eene buitengewone mededeeling kwam doen, bij de hand, en leidde haar naar een van de rustbanken.

Toen zeide hij:

— Vertel het mij eens rustig, miss! Gij kunt dezen goeden man vertrouwen en vrijuit spreken — hij is reeds vier en dertig jaar in dienst van de familie van uw aanstaande!

Het meisje scheen met moeite haar gedachten te verzamelen en begon toen haperend, en terwijl zij nu en dan met een onzekere beweging over het voorhoofd streek:

— Ik kom regelrecht van het station. In den trein kocht ik een blad om mij den tijd wat te korten, en vooral om aan mijn gedachten, die mij krankzinnig dreigden te maken, een anderen loop te geven en daarin las ik van den raadselachtigen dood van Sir Douglas!

— Waar kwaamt gij vandaan? vroeg Raffles, terwijl hij het jonge meisje aandachtig aanzag.

— Van Parijs. Arthur en ik waren daarheen gereisd van Bombay af. Ik leerde hem daar een jaar geleden kennen en wij verloofden ons met elkander. Ik had hem innig lief. Omstreeks veertien dagen geleden kwam het bericht per telegraaf, waarin Sir Douglas Cox aan mijn verloofde mededeelde dat alles vergeven en vergeten moest zijn, en dat „alles opgehelderd was”. Voor mij waren dit raadselen, want Arthur had mij slechts hoogst zelden, en dan steeds met groote hoogachting van zijn oom gesproken. Hij zeide dat hij mij de zaak zou mededeelen, zoodra zijn oom er hem verlot toe gaf, maar dat hij nu aanstonds vertrekken moest. Wat mij betreft, mijnheer, ik wilde hem niet alleen laten gaan. Ik was als onderwijzeres naar Engelsch-Indië gegaan, en ik had mijn lieve moeder hier met twee kleine broertjes achtergelaten. Zooals ik wel verwacht had, keurde Arthur mijn plan aanstonds goed. Vol vreugde gingen wij op weg. Wij reisden met de boot tot Marseille en zouden van daar de reis verder te land maken.

Zij wachtte even, en een snik ontwong zich aan haar borst.

Zij staarde even naar de punt van haar fijne laarsjes, als om haar gedachten te verzamelen en vervolgde toen op heeschen toon:

— In Parijs gebeurde het. Het was op een avond, dat Arthur mij verliet, om sigaretten te koopen..... Ik heb hem niet teruggezien.

Raffles slaakte een kreet van verwondering.

— Hoe is dat mogelijk? zeide hij. Was uw verloofde bekend te Parijs?

— Neen, slechts zeer weinig. Hij was er in het geheel zeker niet langer dan een week geweest.

— Kan hij verdwaald zijn?

— Dat is bijna onmogelijk, mijnheer. Hij zeide dat hij een sigarenwinkel wist op den hoek van de straat, en dat hij binnen vijf minuten terug zou zijn.

— Waar was dat?

— Ik geloof op den hoek van de Rue de l'Opera en van de rue du 4 Septembre.

Raffles schudde het hoofd.

— Dat is zeer merkwaardig, zeide hij. Gij waart natuurlijk zeer ongerust toen hij zoo lang uitbleef?

— Dat kunt gij wel begrijpen. Er verliep een uur, en toen wendde ik mij tot den gérant van het hotel, en ik heb het nooit zoo bitter betreurd, dat de kennis van het Fransch bij mij zoo weinig ontwikkeld was. Gelukkig verstond de gérant ook wat Engelsch, en hij begreep mij ten minste. Dadelijk zond hij eenige kellners links en rechts naar alle sigarenwinkels in de buurt, maar daar had men hem in het geheel niet gezien.

— Merkwaardig, bromde Raffles in zich zelf. En niet alleen merkwaardig maar ook schrikwekkend. Daar schuilt iets achter dat niet in orde is.

Daarop vervolgde hij luid:

— Hoe lang is dat geleden?

— Drie dagen, mijnheer.

— Wat hebt gij in dien tijd gedaan?

— Gewacht. Wat zou ik anders doen? De politie was natuurlijk op de hoogte gebracht, maar wat kon zij zelve doen? Er gebeuren zooveel misdaden in Parijs, zegt de politie, en men meende zelfs... .. Neen, ik kan het niet herhalen.

Zij verborg het hoofd in de handen, en barstte in snikken uit, die haar geheele tengere lichaam woest deden schokken.

Raffles legde haar kalmeerend de hand op den schouder en zeide op bemoedigenden toon:

— Het is zeker een ernstige zaak, miss, maar gij moogt den moed nog niet verloren geven. Ik begrijp wel, dat gij toen hierheen zijt gekomen om hulp en bijstand te vragen aan den oom van uw verloofde.

— Zoo is het, mijnheer. Ik behoef er geen geheim van te maken, dat Arthur en ik het niet breed hadden, en dat het ons zelfs eenige moeite heeft gekost, het geld voor de reis bijeen te brengen. Ten einde raad besloot ik dus de Fransche hoofdstad te verlaten, en mij naar Londen te begeven. Gij zult u wel kunnen voorstellen, wat ik gevoelde, toen ik zoo plotseling van den dood vernam van den eenigen man wiens hulp ik hier zou kunnen inroepen. Ik heb mij toen naar zijn huis begeven, in de flauwe hoop, dat ik hier familieleden zou aantreffen, die mij misschien van dienst zouden willen zijn.

— Daarin hebt gij u vergist, miss! zeide Raffles zachtjes. Sir Douglas had geen of slechts zeer verre familieleden. Maar ik ben er zeker van, dat gij de hulp wel zult aanvaarden van een man die het goed met u meent. Mag ik u mijn diensten aanbieden?

Suzanne O'Brien keek Raffles dankbaar aan en antwoordde toen:

— Wat zijt gij goed, mijnheer. Ik vertrouw mij geheel en al aan u toe — het duizelt mij als ik bedenke wat ik doorstaan heb en wat me nog boven het hoofd hangt!

— Wij moeten voor alles een goed hotel voor u zoeken — hier kunt gij niet blijven, in dit groote sombere huis! Wat uw verloofde Arthur Kensett betreft — ik beloof u dat wij alles in het werk zullen stellen om hem terug te vinden — ik moet u echter zeggen, dat ik vrees dat hem een groot ongeluk is overkomen! Het is afschuwelijk, miss, maar gij zult u op het ergste moeten voorbereiden! Ik zal u dat aanstonds vertellen als wij op weg zijn naar het hotel.

Het meisje was zoo mogelijk nog bleeker geworden en keek Raffles aan met oogen waarin een woeste wanhoop gloeide.

— Gij gelooft — dat hij dood is? vroeg zij toen op een toon, waarvan de gemaakte kalmte Raffles niet kon bedriegen.

— Ik durf het u niet zeggen, Miss. Wij moeten afwachten! Misschien is hem wel een ongeluk overkomen, en heeft men te Parijs zijn naam niet geweten!

Het meisje liet een kort schrill lachje hooren, maar zeide niets.

Toen liet zij zich gewillig wegvoeren door Raffles, die aanstonds een huurauto aanriep, en den chauffeur het adres van een der grootste hotels van Londen opgaf.

Nadat hij het jonge meisje in de hoede van den gé-rant had aanbevolen, en haar op het hart had gedrukt nog met niemand over haar ervaringen te spreken, sprong Raffles weder in de auto en gaf den chauffeur bevel, hem naar den hoek van de Oxford street en de Regent street te leiden.

De rest van den weg legde hij te voet af.

Toen hij de bibliotheekzaal van de villa betrad vond hij daar Charly hem wachten.

De jonge man sprong op en trad zijn vriend tegemoet.

— Iets ontdekt? riep hij uit:

— Zeer veel! antwoordde Raffles. En jij?

— Nu, mijn oogst is tamelijk schraal geweest! Ik geloof niet dat mijn zoeken je van veel nut zal zijn!

— Laat toch maar eens hooren.

Charly had zijn register opengeklapt, en las nu verschillende berichten voor, maar telkens viel Raffles hem na de eerste woorden reeds met een ongeduldig: „Verder maar!” in de rede.

— Ik heb het je wel gezegd, riep Charly wanhopig uit. Hier heb ik er nog maar een. Luister: „Hedenmorgen in de vroege werd dicht bij de Pont des Arts, bij een der aanlegplaatsen van de rivierbootjes op een dikke hoop stroo, die blijkbaar zijn val gebroken had, het lichaam van een bewusteloozen man gevonden. Men heeft hier blijkbaar met een poging tot roofmoord te doen, want alles was den jongen man afgenomen, portefeuille, beurs en horloge. Naar zijn uiterlijk te oordeelen was hij een vreemdeling. Men vervoerde hem naar het ziekenhuis van Lariboisière, waar hij pas na eenige uren weder tot bewustzijn kwam. Deze uitdrukking is helaas onjuist, want het bleek dat een zware hoofdwonde den ongelukkigen jongen man van zijn rede had beroofd. Hij uitte slechts een enkel woord, met een Engelschen klank — en dat was alles! Men heeft hem voorloopig in het gasthuis een afzonderlijke kamer gegeven, in afwachting of zich wellicht een of ander familielid zou komen aanmelden, die zijn identiteit kan vaststellen.”

— Dat is het! riep Raffles zegevierend uit. Het zou mij niets verwonderen als wij hier te doen hadden met Arthur Kensett! Wanneer had het plaats?

— Eergistermorgen!

— Het klopt als een bus!

— Dat doet mij genoegen! hernam Charly, ofschoon hij van de geheele zaak volstrekt niets begreep, en Raffles met open mond aankeek. En wil je me nu eens zeggen wat jij hebt gedaan?

— Gaarne! Ik ben naar het huis van Sir Douglas geweest, zooals je weet en daar heb ik een zeer belangrijk gesprek gehad met zijn grijzen bediende, Francis Spicer. Dat gesprek heeft mij een paar merkwaardige dingen geleerd! Sir Douglas had een neef, dien hij zeer lief had. Die neef, Arthur Kensett zou verliefd zijn geweest op de vrouw van Sir Douglas Cox, en dit zou aanleiding zijn geweest tot een heftig tooneel, waarin

de oude heer zijn neef zijn laaghartig gedrag voor de voeten wierp en hem uit zijn oogen bande.

— Wat gebeurde er verder?

— Kensett begaf zich, ontetrd en wel, naar Bombay, en trachtte daar zijn brood te verdienen. Hij leerde daar een jong meisje kennen, Suzanne O'Brien, met wie hij zich verloofde! Maar nu komt het wonderlijke! Een dag na de begrafenis van mevrouw Cox verandert de oude heer als een blad aan een boom! Hij zendt een telegram aan Arthur, naar wiens verblijfplaats hij blijkbaar reeds vroeger nasporingen had laten doen, toen hij misschien berouw kreeg over zijn heftig optreden. In dat telegram staat, dat „alles vergeten en vergeven is” en dat de neef direct moet terugkomen. Hij reist over Marseille en Parijs hierheen, en in de lichtstad raakt zijn verloofde hem eensklaps kwijt! Ik geloof dat het berichtje het welk je me daar voorlas ons wel kan inlichten omtrent den aard van die verdwijning!

Charly had met de grootste verbazing toegeluisterd.

— Ik hoor wel wat je zegt, zeide hij, maar begripen doe ik het nog niet goed. Wat is het onderling verband van dat alles? Wat heeft dit in 's hemels naam te maken met de misdaad in de Ronde Kamer?

— Misschien meer dan je denkt, want ik ben nog niet gereed! Ik zal je aanstonds mijn conclusie wel mededeelen, maar nu wil ik je vast zeggen wat ik ontdekt heb, toen ik eens een nader onderzoek instelde in de schrijftafel van sir Douglas!

— Ik ben zeer nieuwsgierig!

— Ik vond daar eenige stapeltjes oude brieven van mevrouw Douglas Cox! En daaruit bleken twee dingen onomstootelijk — ten eerste dat de waardige dame

die Sir Douglas zoo innig had liefgehad, er een minnaar op had nagehouden, en ten tweede: dat Arthur Kensett tegenover haar de rol heeft vervuld van Joseph tegenover Potifar! Dat wil zeggen dat zij gepoogd heeft hem in haar netten te lokken en daarna, uit wraak over de afwijzende houding van den jongen man, het verhaal heeft verzonnen waarvan de gevolgen maar al te spoedig zouden blijken! De arme oude Cox geloofde haar en de slang kreeg haar zin — zij was gewroken!

— En Arthur Kensett zweeg? riep Charly uit.

— Hij zweeg en toonde daardoor een gentleman in de beste beteekenis van het woord te zijn. Hij liet eerder deze valsche betichting op zich rusten dan de echtgenoot van zijn oom als een eerlooze te kenmerken! Voor het overige is het wel mogelijk dat zij er voor gezongd heeft, als een slimme vrouw, dat de schijn tegen hem was! Hoe het ook zij, Kensett is verdwenen, en als Sir Douglas Cox eens niet in de papieren van zijn vrouw gesnuffeld had, dan zou hij tot aan zijn dood vast geloofd hebben aan de schuld van zijn neef!

— Nu is dat mij tenminste duidelijk! riep Charly uit.

— Ik heb nog meer te vertellen, luister maar!

En nu deelde Raffles den jongen man zijn verhoor aan Francis Spicer en zijn ontmoeting met Suzanne O'Brien mede.

Toen hij had uitgesproken, merkte Charly op:

— Dat alles is zeker in de hoogste mate merkwaardig, maar nu begrijp ik nog altijd niet wat dit te maken kan hebben met de raadselachtige misdaad in de Ronde Kamer!

HOOFDSTUK V.

De Ronde Kamer.

Raffles haalde eenigszins ongeduldig de schou-
ders op.

— Het spijt mij dat ik het zeggen moet, mijn jon-
gen, maar je combinatievermogen is heden avond niet
al te schitterend!

— Dat wil ik wel bekennen, zeide Charly, op voor-
waarde dat je me niet langer in onzekerheid laat en
mij zegt wat je zelf vermoedt!

— Ik beloof je dat ik mijn best zal doen, dat is
alles wat ik zeggen kan!

Welnu dan — laat ons eens zien! Sir Douglas
Cox staat bekend als zeer rijk. Het is even bekend dat
hij zoo goed als geen en dan nog zeer verre bloed-
verwanten heeft. Ook dat hij een jongen neef had, die
algemeen als zijn erfgenaam werd beschouwd, moet
famelijk algemeen bekend zijn geweest. Hij sterft op
raadselachtige wijze, en zijn erfgenaam met wien hij
zich wil verzoenen beleeft in Parijs een avontuur dat
hem stellig den dood zou hebben gekost, als hij niet
was neergekomen op een zwaar bos stroo, want de
hoogte van de kademuren der Seine bedraagt op de
meeste plaatsen minstens acht meter. Zie je nu reeds
eenig verband?

— Men heeft den erfgenaam uit den weg willen rui-
men! riep Charly zegevierend uit.

— Dat is duidelijk! Maar men heeft het natuur-
lijk niet uitsluitend gedaan om het beetje geld dat
hij in den zak had, of om juister te zijn — om zijn
dood als zoodanig — maar eenvoudig om in zijn plaats
te kunnen optreden.

Charly die juist een versche sigaret wilde aanste-
ken, brandde bijna zijn vingers aan den lucifer, zoo
zeer had deze laatste opmerking hem getroffen.

Toen riep hij uit:

— Ga je niet wat ver? Waar zijn je bewijzen?

— Mijn bewijzen liggen in den gang van zaken zelf.

Andere rechthebbende erfgenamen zijn er niet, en het
is dus dunkt mij duidelijk, dat men Arthur's plaats
wilde innemen, daar het op een andere manier niet

mogelijk zou zijn zich in het bezit van de erfenis te
stellen.

— Maar hoe duivel wisten dan de schurken, die dit
plan op touw zetten, dat de jonge man in Bombay
leefde? Hoe wisten zij dat hij naar Londen zou ko-
men? Hoe wisten zij dat hij over Parijs zou reizen?

— Als ik op de eerste vraag antwoord, heb ik tevens
de twee anderen afgedaan, want zij vloeien uit de eer-
ste voort. Misschien heb je in het oor geknoot, dat Sir
Douglas onderzoek heeft laten doen naar de verblijf-
plaats van zijn neef. Daarvan schijnt iets uitgelekt te
zijn. Ik zal mij morgen aanstonds naar den notaris be-
geven, en daar een onderzoek instellen, misschien weet
men mij daar wel een en ander mede te deelen wat van
nut kan zijn. Maar nu wij dit alles hebben vastgesteld
noet ik eerst weten, wat er met den ongelukkigen Sir
Douglas is gebeurd.

— Wat ben je van plan?

— Wij zullen eens een bezoek aan de Ronde Kamer
gaan brengen.

— Je neemt mij mede?

— Als je ten minste lust hebt.

— Wat een vraag. Je mededeelingen hebben mijn
belangstelling in de hoogste mate gaande gemaakt.

— Dat wist ik wel, zeide Raffles glimlachend.

— Wat gebeurt er nu met het jonge meisje?

— Die blijft in het Cecil-Hotel, totdat ze mededeel-
ing van mij ontvangt. Je begrijpt dat ik haar aan-
stonds op de hoogte zal stellen van den inhoud van
het bericht dat je mij zoeven voorlas. Hoogstwaar-
schijnlijk zal zij dan aanstonds naar Parijs willen te-
rugkeeren om zich te overtuigen van de waarheid mijn-
ner bewering. Uit welk blad is het uitknipsel?

— Het is uit de „Matin”, maar ik herinner mij dat
het in de meeste Parijsche boulevardbladen heeft ge-
staan.

— Uitstekend. Ik zal het blad wel in een of ander
restaurant weten te vinden, dan kan zij het zelf lezen.

— En zou je haar dan geheel alleen laten gaan?

Raffles krabde zich achter het oor.

— Dat is waar, dat gaat moeilijk. En ik kan haar toch ook in mijn kwaliteit als inspecteur van politie bezwaarlijk in de hoede van een mijner adellijke kennissen aanbevelen.

Hij liep in gedachten verzonken even het vertrek op en neder en hernam toen:

— Er is maar een middel. Wij zullen haar zelven vergezellen.

— In welke hoedanigheid?

— Als detectives, die door den braven inspecteur van politie worden aanbevolen.

— Dat is een goede oplossing. En wanneer gaan wij naar het huis in de Richmond Street?

— Morgenochtend! Het is thans te laat. Wij zullen onzen geest wat verfrisschen door wat naar de Windsor Club te gaan.

— Dat bedoel je zeker ironisch?

— Geenszins, want ik denk mij niet op te houden in de conversatiezaal, maar in de biljartzaal.

Den volgenden morgen begaven Raffles en Charly zich reeds vroeg naar de Richmond Street, de Groote Onbekende in dezelfde vermomming van den vorigen avond, en de jonge man als detective.

Er stond slechts een enkele agent op post voor het huis die hen echter aanstonds liet passéeren, zoodra hij de uniform herkende.

Het eerst traden de beide mannen de portiersloge binnen.

De conciërge was aanwezig, en hield zich bezig met het lezen van de ochtendbladen.

Hij keek op toen de beide mannen binnentraden en legde haastig zijn krant weg.

— Wat is er van uw dienst, heeren? vroeg hij.

— Wij wenschen de Ronde Kamer nog eens te onderzoeken! antwoordde Raffles.

De portier haalde onmerkbaar de schouders op.

— Gaat uw gang! zeide hij. Ik zal u wel even den weg wijzen, maar het is nuttelooze moeite, mijnheer Sullivan — —

— Al goed, vriend! viel Raffles hem kortaf in de rede. Wij volgen een andere methode, laat u dat voldoende zijn! Maar eerst — — is het lijk van den doode reeds weggebracht?

— Neen, mijnheer. Het ligt op dezelfde verdieping

in een aangrenzende kamer. De gerechtelijke lijkschouwer is er gisteren geweest.

— Wij wenschen het lijk zelve te zien. Breng ons daar eerst heen, wat ik u verzoeken mag.

De portier ging de twee gewaande politiebeambten voor naar een vrij groot vertrek.

Op een breede rustbank lag, met een wit laken bedekt, het lichaam van den doode.

Raffles sloeg het laken terug en bekeek met aandacht het wasachtige gelaat.

Hij boog zich, rook aan de lippen en schudde het hoofd.

— Merkwaardig! bromde hij. Geen spoor van vergiftiging, en toch — —

Hij richtte zich tot den portier die op den drempel was blijven staan en vroeg:

— Een wonde is immers niet geconstateerd?

— Het lichaam was volkomen gaaf en ongeschonden mijnheer.

— Waar is de revolver, die gij in de hand van den doode hebt gezien?

— Daar ginds op den schoorsteenmantel!

Raffles nam het wapen op, en onderzocht het.

Het was een kleine, goede revolver zonder uitwendige haan.

Alle zes patronen zaten nog in het magazijn.

— Gij zoudt het zeker beneden in uw woning hooren, als er in de Ronde Kamer een schot viel? vroeg Raffles.

— Dat is de vraag, mijnheer! Het is ver van mijn loge, en het schot van een kleine revolver zou ik wellicht niet hooren. Er is echter geen sprake van dat Sir Douglas Cox door een kogel is gedood!

— Nu, laat ons dan maar eens in de kamer gaan zien, waar dat zonderlinge voorval plaats greep! zeide Raffles.

De drie mannen begaven zich naar het belendend vertrek.

— Dit is dus de befaamde Ronde Kamer! zeide Raffles, terwijl hij langzaam binnentrad en zijn blik peinzend in het rond liet waren. Goede vriend, zoo wendde hij zich tot den portier, voorloopig heb ik u niet meer noodig. Zeg mij alleen maar eens, of er in den loop van den dag, waarop het raadselachtig voorval zich hier op deze plek afspeelde, soms nog iemand deze kamer heeft bezocht.

— Niemand van het bediendenpersoneel!

— Een vreemdeling dan?

— Neen, alleen de horlogemakersbediende is er geweest.

— Om wat te doen?

— Om de pendule na te zien. Hij kwam hier voor de tweede maal.

— De pendule? herhaalde Raffles langzaam.

Hij trad op den schoorsteenmantel toe, en bekeek de pendule.

Het was een zeer fraai stuk, geheel uit groen geaderd marmer vervaardigd, en blijkbaar zeer zwaar. Zij werd aan weerszijden geflankeerd door twee herauten, die de klaroen staken, en droeg in 't midden, boven de wijzerplaat, een grooten, koperen wereldbol, waarop vader Tijd gezeten was, met zandlooper en zeis.

Raffles beschouwde de pendule geruimen tijd met groote aandacht, als een kenner.

— Een prachtig werkstuk uit den tijd van den Zonnekoning! zeide hij vol bewondering. De koperen heffingfiguren die de trompet steken, zijn al zeer schoon!

Daarop wendde hij zich plotseling tot den portier en vroeg:

— Behoort deze pendule tot de meubelen van dit vertrek?

— Neen, mijnheer, de huurder bracht ze mee, met nog eenige andere voorwerpen, zooals gindsche antieke vazen, een paar schilderijen, en zoo meer!

— Hm — de vazen zijn uit een bazaar, en de schilderijen zijn copieën naar Valesquez! En vrij slechte copieën op den koop toe!

Hij dacht even na en vroeg toen:

— Deze kamer was immers onbewoond?

— Sedert acht dagen, mijnheer! De bewoner is op reis gegaan.

— Zeide hij niet, wanneer hij zou terugkeeren?

— Dat wist hij niet zeker. Hij was handelsreiziger voor een groote buitenlandsche firma, ik geloof uit Berlijn.

— Hoe lang woonde hij hier?

— Heden is het juist twee weken geleden, dat hij hier in trok.

— Ei, ei! Nu, dat is niet zonder belang! Ik dank u voor uw mededeelingen, mijn vriend, en wil u niet langer ophouden. Wij zullen dit vertrek wel even alleen

onderzoeken. Nog één vraag: waart gij er bij tegenwoordig toen de horlogemaker de pendule nakeek?

— Neen, mijnheer. Het was een ruwe stuursche kerel, en hij kon niet rustig werken als men hem zoo op de vingers keek, zei hij. Ik had trouwens mijn werk, dat begrijpt ge wel!

— Ik begrijp het volkomen, zeide Raffles droog. Als wij hier gereed zijn, zullen wij u wel waarschuwen.

De portier verliet het vertrek, met een schampere uitdrukking op zijn gelaat.

Zoodra het geluid van zijn slepende voetstappen was weggestorven, zeide Raffles glimlachend:

— Hij gelooft dat de politiebeambten over 't algemeen, en wij in het bijzonder niet heelemaal bij ons verstand zijn! De goede man vraagt zich af, wat er wel in deze kamer te vinden en te onderzoeken is!

— Om je de waarheid te zeggen — —

— Vraag jij je dat ook af? Nu, ik neem het je niet kwalijk, mijn jongen! En toch, je zult me moeten toegeven, dat er hier in de kamer iets moet zijn, waardoor Sir Douglas den dood heeft gevonden! Bedenk toch, dat er niemand geweest is!

— Kan zich hier niemand verborgen hebben?

— Waar dan? Hoe is hij hier binnen gekomen? Hoe is hij weer vertrokken, zonder dat iemand het zag? En veronderstel een oogenblik, dat hier inderdaad iemand verborgen was, toen Sir Douglas hier binnentrad, hoe heeft hij hem dan zoo snel en geruischloos weten te dooden?

— Daarop weet ik niet te antwoorden — of het zou moeten zijn met een of ander doodelijk gas!

Raffles wierp Charly een eigenaardigen blik toe.

— Met gas? Ongetwijfeld — voor die opvatting valt veel te zeggen! Met stikgas kan men den sterksten man binnen weinige oogenblikken dooden! Maar was Sir Douglas Cox er de man naar, kalmpjes weg zijn moordenaar te laten naderen om hem te bedwelmen, terwijl hij een goede, geladen revolver in de hand hield?

— Misschien had hij geen tijd, er zich van te bedienen!

— Dat is geheel onmogelijk! Zoo snel werkt geen enkel gas, en zeker niet in zulk een tamelijk groot vertrek. Neen Charly, hij heeft niet *willen* schieten — omdat er niemand was om op te schieten!

— Waarom had hij dan de revolver in de hand? riep Charly op ongeloovigen toon.

— Ik vermoed dat hij op het laatste oogenblik wantrouwend is geworden, en toen zijn revolver uit den zak heeft genomen. Want nogmaals, er is hier niemand in dit vertrek geweest!

Op zijn wandeling was Raffles den schoorsteenmantel genaderd.

Hij bleef hier met de handen in de zijde voor de pendule staan.

Charly kwam zich bij hem voegen.

— Merk je niets aan die pendule? vroeg Raffles eensklaps.

— Ik merk dat zij niet loopt!

— Juist, ze staat stil — en wel op tien uur! Zegt je dat misschien iets?

— Wat zou het mij zeggen, Edward?

Raffles schudde glimlachend het hoofd.

— Beste Charly, je bent een weinig vergeetachtig! Herinner je je dan niet eens, dat Sir Douglas Cox omstreeks tien uur den dood heeft gevonden?

— Dat is waar ook! riep Charly uit. Dat had ik heel en al vergeten! Maar in welk verband kan het uur van zijn dood staan met het stilstaan van deze pendule?

— Dat zullen wij aanstonds trachten op te lossen.

Raffles trad nog wat naderbij en begon de pendule met de grootste zorg te onderzoeken.

— De bazuinen waarop die herauten blazen, schijnen hol te zijn, mompelde hij na eenigen tijd, evenals die koperen wereldbol, wat ook nog al natuurlijk is.

Daarop bekeek hij zeer zorgvuldig de wijzerplaat.

Hij opende het ronde glazen deksel, dat de plaat tegen het indringen van stof moest beschermen, en bekeek de wijzers.

— Het zijn zware koperen wijzers, zoo vervolgde hij zijn alleenspraak. De lange wijzer staat even over twaalf uur, en de korte juist op de tien. Ik zal eens zien of ik ze bewegen kan.

Hij duwde voorzichtig tegen den langen wijzer.

— Ik moet eenigen tegenstand overwinnen, ging hij voort. Het is duidelijk dat de groote wijzer ergens tegen aan is gestuit, en daardoor stil is blijven staan.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij haalde zijn kleine lederen tasch met fijne instrumenten uit den zak, die hem slechts zelden verliet, en haalde er een schroevendraaier uit.

Daarmede begon hij omzichtig den koperen bol van het voetstuk los te schroeven.

Na vijf minuten was dit werk verricht.

Raffles keerde den bol om, en bemerkte nu dat hij van onderen hol was, en dat deze opening in verbinding had gestaan met de eigenlijke pendule.

In deze holte waren eenige voorwerpen aangebracht, waarvan Charly zich den aard niet aanstonds kon begripen, maar die aan Raffles een kreet van zegepraal ontlokten.

— Wat is er? vroeg de jonge man nieuwsgierig. Heb je iets ontdekt?

— Het is zoo helder als glas, mijn jongen. Kijk eens goed naar dezen bol. Onderaan, op de plek die zoeven op de wijzerplaat rustte, zie je een kleine electromagneet, die in verbinding staat met een soort schuif die het inwendige van den bol afsloot van de pendule, en ook van de figuren der beide herauten, die evenals de bazuinen hol zijn. Begin je nu al licht te zien?

— Ik geloof dat ik het begin te begrijpen, riep Charly met schitterende oogen uit.

— Het is betrekkelijk zeer eenvoudig nu wij het weten, maar de booswichten zijn met bijzondere sluwheid te werk gegaan! Zij hadden alles juist berekend. De zoogenaamde horlogemaker, die de pendule was komen nazien, heeft het mechaniek in orde gemaakt, en de rest zou van zelf gaan! Om tien uur zou de lange koperen wijzer stuiten tegen een kleine nok, eveneens van koper, die zich in het cijfer twaalf bevindt, en daardoor contact maken, en een electrischen stroom sluiten. De electromagneet zou de schuif naar zich toe trekken, en daardoor zou het sterk gecomprimeerde, doodelijke gas in den bol een uitweg zoeken door de herauten en door de lange trompetten welke zij voor den mond houden.

— Die duivels! riep Charly woedend uit.

— Ja, het is een satanische streek! Let ook eens op het vertrek! Het heeft maar een deur, en die is met gummi tocht-afsluiters voorzien. Er is voorts maar een raam, dat met luiken en met dichte gordijnen kan worden afgesloten! Dit alles waren echter slechts voorzorgsmaatregelen, want het gas werkt zeer snel en bijna aanstonds doodelijk!

— Maar hoe komt het dat niemand de aanwezigheid van 't gas gemerkt heeft? Om twaalf uur is de portier immers binnengetreden?

— Ik verklaar dit hieruit, dat het een zeer vluchtig gas is, en in die twee uren door kleine reten en door den schoorsteenmantel is weggetrokken! Ik zou overi-

gens niet durven verzekeren, dat er zich tegen het plafond van dit vertrek niet nog een laag van het doodelijke gas bevindt! Dat is spoedig genoeg te ontdekken!

— Het verheugt mij zeer, dat je deze ontdekking hebt gedaan, Edward! riep Charly uit.

— Het zou mij nog meer verheugen, als wij de elendelingen in handen hadden, die dezen afschuwelijken aanslag hebben gepleegd!

— Bestaat daar geen kans op?

— Geen kans? Wel, ik zal niet rusten voordat ik die schurken gestraft heb!

— Is Miss Suranne al naar Parijs vertrokken?

— Dat kun je wel begrijpen! Nauwelijks had ik haar

gisterenavond het bericht doen toekomen, of zij begon aanstalten te maken voor haar vertrek!

— Zouden de bandieten weten, dat hun aanslag te Parijs mislukt is?

— Dat betwijfel ik sterk!

— Wat zullen wij nu doen?

— Aanstonds op onze beurt naar Parijs gaan, tenminste wanneer zich hier niets voordoet, dat ons terughoudt! Maar voor dat wij vertrekken, zullen wij in ieder geval een bezoek brengen aan den notaris van Sir Douglas. Ik weet zijn naam en zijn adres, zooals ik je gezegd heb, en ik moet weten hoe het mogelijk is, dat de bandieten er achter zijn gekomen, dat Sir Douglas voornemens was zich met zijn neef te verzoenen en hem naar Londen te laten komen.

HOOFDSTUK VI.

De fonograaf.

Raffles bevestigde den bol van de pendule weder op zijn plaats en daarop verlieten de beide vrienden het vertrek.

Zij daalden de trap weder af en troffen in de vestibule den portier aan, dien zij echter van hun ontdekking geen mededeeling deden.

Misschien zou de man door zijn gebabbel de zaak nog bederven.

Zij begaven zich regelrecht naar de villa, en legden daar hun vermomming weder af.

Raffles echter deed zijn gelaat een nieuwe verandering ondergaan, ten einde zich op zijn bezoek aan notaris Grey voor te bereiden.

— Zal ik hier op je terugkomst wachten? vroeg Charly.

— Doe dat! Je zou vast alles in gereedheid kunnen brengen voor onze reis naar Parijs! Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat het arme jonge meisje daar geheel alleen is, want de zwaargewonde Arthur

Kensett kan men op dit oogenblik nog niet meerekenen.

— Gaat Henderson, de chauffeur, met ons mee?

— Natuurlijk — wij kunnen hem niet missen! Het kon daar wel eens hard tegen hard gaan, want — ik deelde het je nog niet mede, Charly — een zeker voor gevoel zegt mij, dat wij hier te doen hebben met een aanslag van professor Nicholson, onzen befaamden vijand!

— Waaruit leidt je dat af?

— Eenvoudig uit de wijze waarop de aanslag is gepleegd! Dat is het werk van een doortrapten, maar tevens van een zeer kundigen booswicht! Ik geloof dat alleen de chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel op zulk een verfijnde misdaad zou kunnen komen! Maar Nicholson of niet — ik zal geen rustig oogenblik hebben, voordat ik deze zaak aan het licht heb gebracht. Tot straks, Charly.

Raffles verliet de villa en begaf zich te voet naar het huis van den notaris Grey, dat op slechts een

kwartier afstand van het huis in de Regentstreet was gelegen.

Op zijn schellen werd hem de deur geopend door een eerbiedwaardigen bediende met het deftige uiterlijk, dat men van een bediende van een notaris kan eischen.

Hij droeg een ouderwetsche kniebroek, onberispelijk witte kousen, en glimmend gepoetste zwarte schoenen, met zwart zilveren gespen op de wreef. Als hij een staartpruijke had gedragen, zou dat niemand verwonderd hebben!

Raffles nam een kaartje uit zijn zak en overhandigde dat aan den bediende, met het verzoek zijn meester mede te deelen, dat het een zeer dringende zaak gold.

De bediende liet Raffles in een kleine ouderwetsch gemeubelde wachtkamer, en verwijderde zich met het kaartje.

Een oogenblik later keerde hij terug met het verzoek hem te willen volgen.

Raffles stak de vestibule over, en ging achter den bediende aan een breede monumentale trap op, met een prachtig gesneden eikenhouten leuning.

De bediende stond stil voor een zeer breede witgelakte deur, en een oogenblik later bevond Raffles zich tegenover notaris Grey.

Hij had hem vaak ontmoet op de Windsor Club, zij het dan ook onder een andere gedaante.

Wat de waardige grijsaard betreft, hij zou eerder aan zijn eigen persoonlijkheid getwijfeld hebben, dan dat hij ook maar een oogenblik zou hebben vermoed dat hij met den bezoeker met zijn langen witten baard reeds vroeger herhaaldelijk gesproken had, in zijn hoedanigheid van vice-president van de Windsor Club.

Hij nam zijn bezoeker door zijn grooten bril eenige oogenblikken scherp op, draaide het visitekaartje in de hand heen en weer en wees hem toen een stoel aan.

— Wees zoo goed mij het doel van uw bezoek mede te deelen, mijnheer, zeide hij op zakelijken toon.

— Ik zal trachten zoo kort mogelijk te zijn, mijnheer. Ik kom hier in de zaak van uw cliënt, wijlen Sir Douglas Cox, die op zulk een bijzonder vreemde wijze om het leven is gekomen!

— Hoe weet gij dat hij mijn cliënt was? vroeg de notaris verbaasd.

— Van zijn bediende, zijn ouden Francis Spicer! Ik wil u wel verklaren, mijnheer, dat het bij mij aanstonds

heeft vastgestaan dat Sir Douglas Cox, die tot mijn vrienden behoorde, vermoord is!

De notaris boog het hoofd.

— Dat heb ik ook aanstonds gedacht, mijnheer, zeide hij op doffen toon. Ik tastte echter volkomen in het duister omtrent de wijze waarop dit geschied zou kunnen zijn!

— Binnenkort zal u dat misschien duidelijk worden, mijnheer! Laat mij u thans slechts zeggen, dat ik ge loof te weten, met welk doel mijn ongelukkige vriend van het leven werd beroofd!

Raffles wachtte even en vervolgde toen, terwijl hij den notaris doordringend aanzag:

— Gij weet natuurlijk dat Sir Douglas een neef had, Arthur Kensett geheeten, die ettelijke jaren geleden na een heftig tooneel het huis van zijn oom heeft verlaten, waar hij als een zoon behandeld was! Ik weet, dat Sir Douglas weder vrede met zijn neef wilde sluiten en hem dringend had verzocht, per telegram, aanstonds naar Londen te komen. Ik weet dat men den jongen man te Parijs, waar hij op de doorreis met zijn jonge verloofde vertoefde, op laaghartige wijze heeft overvallen en voor dood heeft laten liggen! Ik weet dat Sir Douglas voornemens was hem zijn geheele vermogen na te laten. En ten slotte weet of vermoed ik, dat een troep bandieten dien aanslag gepleegd hebben, met het doel, zich van de papieren van Arthur Kensett meester te maken en zich in zijn plaats als rechthebbend erfgenaam te komen aanmelden! Allicht is er onder de leden van een groote dievenbende wel iemand te vinden die gelijkt op Arthur Kensett. Wij mogen ook niet vergeten, dat het meer dan dertien jaar geleden is sedert hij vertrok, en dat hij in dien tijd natuurlijk zeer veranderd zal zijn

De notaris had met de grootste aandacht toegelisterd en nu en dan een gebaar van verrassing gemaakt.

Toen Raffles zweeg, riep hij verwonderd uit:

— Maar hoe kunt gij dat alles weten, mijnheer? Ik heb de bladen tot het laatste oogenblik gelezen, maar ik heb nergens kunnen vinden dat de politie van dat alles op de hoogte is.

— Misschien verzwijgt zij het met opzet, maar het is ook wel mogelijk dat zij minder gevraagd heeft aan personen die het weten kunnen dan ik! antwoordde Raffles kalm. Hoe het zij — ik weet het! En daar ik vast voornemens ben mijn vriend te wreken, en de plan

nen van de schurken te dwarsboomen, heb ik mij hierheen begeven, ten einde u te verzoeken mij daarbij te willen helpen, voor zoover het bercepsgeheim u zulks toestaat!

— Daarop kunt gij staat maken, mijnheer! riep notaris Grey uit. Ik behoef er geen geheim van te maken, dat mijn vriend Sir Douglas tevens mijn cliënt was, en dat het inderdaad in zijn bedoeling heeft gelegen zijn neef Arthur Kensett tot zijn eenig erfgenaam te maken!

— Zoudt gij willen zeggen wanneer hij van die bedoeling blijk gaf?

— Ruim veertien dagen geleden!

— Na den dood van zijn vrouw dus?

— Zooals gij zegt!

— Gaf hij u de reden niet op, die hem er toe bracht, zoo eensklaps zijn testament te veranderen?

— Dat deed hij, mijnheer, maar ik weet niet of ik gerechtigd ben mij daaromtrent uit te laten!

— Dat behoeft gij ook niet, mijnheer, viel Raffles hem haastig in de rede. Het is voor mij voldoende te weten dat Sir Douglas Cox hier is geweest om u te verzoeken het testament ten gunste van zijn neef te veranderen!

— Dat is zoo, mijnheer!

— Kunt ge mij zeggen, of Sir Douglas u reeds vroeger had verteld gebruik te maken van uw talrijke connecties in Engelsch Indië om de verblijfplaats van zijn neef op te sporen?

— Ook dat is zoo, mijnheer! riep de notaris verbaasd uit. Maar zoudt ge mij niet eens willen zeggen, hoe gij dat van die connecties weet?

Raffles haalde glimlachend de schouders op.

— Men heeft het mij gezegd! Nu komen wij aan de hoofdzaak. Het staat namelijk vast, dat de bandieten er de lucht van hebben gekregen dat Sir Douglas Cox dit verzoek tot u gericht heeft! De vraag is nu — hoe is dat mogelijk?

De notaris verzonk in diep nadenken, en staarde naar een der groote bloemen van het ouderwetsche tapijt, dat door de jaren bijna geheel verbleekt was.

Na eenigen tijd zeide hij langzaam:

— Ik moet u zeggen dat mij dat een raadsel is. En bijna zou ik geneigd zijn uw vermoedens als ongegrond te beschouwen.

— Die vermoedens berusten op zekerheid, mijnheer! hernam Raffles bedaard. Ik kan u nu de redenen nog

niet mededeelen die mij tot die slotsom hebben gebracht, maar ik verzeker u dat het de waarheid is! Kunt ge mij zeggen hoe lang het geleden is, dat Sir Douglas Cox u dat verzoek deed?

— Omstreeks een maand voor hij bij mij kwam om mij het testament te laten veranderen! Reeds toen scheen hij diep berouw te hebben van zijn gedrag tegenover zijn neef, zijn eenigen naasten bloedverwant.

— Weet gij zeker dat er niemand bij dit gesprek aanwezig was?

— Niemand, mijnheer! Met opzet heb ik mijn vertrek zoover mogelijk van het kantoor mijner klerken gekozen! Zooals gij ziet zijn de deuren en de vensters van dikke gordijnen voorzien! Het is dus onmogelijk, dat iemand buiten het vertrek zou hebben gehoord wat hier gesproken werd!

— Zijn er geen nevenvertrekken?

— Zeker, maar daar huist mijn familie!

Raffles beet zich op de lippen en balde de vuisten.

Maar hij was niet van plan zich zoo spoedig gewonnen te geven.

— Hebt gij een groot personeel?

— Een boekhouder, een eersten klerk, zes klerken, en een looper! Ik heb een drukke praktijk, en dus een vrij groot personeel noodig.

— Zijn al die menschen volkomen te vertrouwen?

Notaris Grey fronste even de wenkbrauwen.

— Ik heb volstrekt geen reden gehad om daaraan te twifelen, mijnheer, zeide hij kortaf.

— Gij moet het mij niet euvel duiden dat ik u die vraag stelde, maar het is immers duidelijk, dat op de een of andere manier iets moet zijn uitgelekt van wat hier besproken is! Hebt gij er soms iets van op schrift gesteld?

— Geen letter!

— Nu, wonderen geschieden er niet meer! riep Raffles uit. Het is dus duidelijk, dat een menschelijk oor moet hebben afgeluisterd wat hier gesproken is.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Een menschelijk oor — of misschien wel een mechanisch! riep hij opgewonden uit.

Hij was opgesprongen en liet zijn blikken door het vertrek glijden.

Toen wendde hij zich weder tot den notaris, die hem verbaasd en eenigszins ongerust aankeek en vroeg:

— Staan alle meubelen welke ik hier zie reeds lang in dit vertrek?

— Reeds jaren, mijnheer!

— Allen? drong Raffles aan.

De toon van zijn bezoeker deed den notaris aarzelen.

Hij liet nu zelf den blik door het vertrek dwalen, als om zich te overtuigen dat hij zich niet vergiste en eensklaps riep hij uit:

— Dat is waar ook! Ik zou de kleine actenkast bijna vergeten, die ik bijna twee maanden geleden van het personeel heb gekregen, ter gelegenheid van mijn zeventigsten verjaardag.

— Waat staat dat meubel? riep Raffles haastig uit.

— Daarginds bij den schoorsteen!

Raffles was met een paar stappen bij het aangeduide voorwerp.

Het was een fraaie notenhouten kast, omstreeks een meter hoog en die een achttal loketkastjes bevatte.

Bovenaan bevond zich een blind vak, ongeveer een decimeter hoog, en bespannen met een zwarte stof.

Raffles draaide er om heen als een kat om een muis.

Toen keek hij den notaris met een eigenaardigen blik aan en zeide:

— Gij hebt dit kastje zeker nooit nader onderzocht?

— Waarom zou ik, mijnheer? riep de notaris verbaasd uit. Het is een heel gewone loketkast!

— Denkt gij dat? vroeg Raffles spottend. Misschien komt gij wel tot andere gedachten!

Zijn vlugge vingers betastten even de kap van het kastje, en eenige oogenblikken later sprong een verborgen deksel open, die door een veer werd neergehouden.

De notaris uitte een kreet van schrik en verbazing.

— Wat moet dat beteekenen? Wat is dat? riep hij uit.

— Dat is een gramfoon, waarde notaris! antwoordde Raffles kalm, terwijl hij de hand boven in de kast stak, en er een klein gramfoontoestel uitnam, waarvan de horen naar de met dun gaas bespannen voorzijde gekeerd was. En zooals gij ziet, werkt zij nog!

De notaris was zeer bleek geworden en greep zich met de handen naar het hoofd.

— Groote God! Hoe is dat mogelijk! kreet hij. Wat is er toch geschied? Wie kan dat gedaan hebben?

— Dat zijn veel vragen op eens, mijnheer, welke u spoedig genoeg beantwoord zullen worden! Het toestel

wordt waarschijnlijk door middel van electriciteit in beweging gebracht! Wij zullen het aanstonds eens zien!

Hij tilde niet zonder groote moeite de loketkast van haar plaats, die tegen een wand was aangezet, en trok daardoor een electrischen draad stuk.

— Ziet gij? zoo ging het! zeide hij lakoniek. Die draad zal wel ergens uitkomen in of bij het klerkenkantoor! Zoodra er bezoek komt wordt de gramfoon, die van te voren is opgewonden, in beweging gebracht! Soms is de buit de moeite waard — zooals in dit geval — soms ook niet!

— Mijn geheimen! mijn geheimen als notaris! riep de grijsaard jammerend uit. Mijn goede naam is weg! Wat zal men van mij denken!

— Ik erken dat het een zeer ernstige zaak is, mijnheer! Gij hebt echter de bewijzen bij de hand, dat men u niets ten laste kan leggen!

Maar plotseling nam het gelaat van den notaris een geheel andere, vastberaden uitdrukking aan.

Hij sprong op en riep uit:

— Ik ga aanstonds naar het kantoor en laat de geheele bende gevangen nemen!

De driftige man zou misschien de daad bij het woord hebben gevoegd als Raffles hem niet weerhouden had, en op zijn stoel had neergedrukt.

— Daarmede zoudt gij alles bederven, zeide hij op zijn gewone rustige manier, want het is immers niet aanstonds uit te maken wie dit deed!

— Maar wat wilt gij dat ik dan doe?

— Om te beginnen moet gij rustig afwachten. Hebt gij niemand van uw personeel ontslagen in den laatsten tijd?

— Niemand.

— Zijn al uw klerken reeds zeer lang in uw dienst?

— Neen, de jongste, een zekere Francis Murphy, is pas twee maanden geleden in mijn dienst getreden. Hij was ook degen die het plannetje geopperd moet hebben om mij voor mijn verjaardag die vervloekte loketkast ten geschenke te geven.

— Nu, dan is er al heel weinig twijfel aan of die Francis Murphy is de man dien wij hebben moeten riep Raffles uit. Toch zou ik u dringend aanraden voortlooppig nog niets te doen, want door hem kunnen wij misschien de geheele bende in handen krijgen. Zorg er alleen voor, dat dit vertrek nooit geheel zonder bewaking

wordt gelaten, zoodat hij zich niet kan overtuigen dat de aansluiting vernield is, en dat wij dus zijn geheim ontdekt hebben!

— Dus gij raadt mij aan dien schurk in mijn dienst te houden? riep de notaris uit, die zich bijna niet meer meester was.

— Al was het slechts voor een dag, mijnheer! Ik maak mij sterk dat ik voor wij vier en twintig uur verder zijn de schurken geknipt heb!

Juist op dit oogenblik werd er op de deur geklopt. De oude bediende met zijn kuitbroek trad binnen.

— Daar is een bezoeker, mijnheer, die bij u wenscht toegelaten te worden.

— Alweer een bezoeker? Ik kan nu niemand ontvangen! zeide de notaris op heeschen toon. Hoe is zijn naam?

— Arthur Kensett, mijnheer!

HOOFDSTUK VII.

De ontmaskering.

De indruk dien deze weinige woorden maakten, vooral op den ouden notaris, was overweldigend.

Hij liet zich met open mond en doodsbleek in zijn gemakkelijken stoel neervallen, en staarde beurtelings van zijn bezoeker naar zijn trouwen bediende, als verwachtte hij van hen hulp en steun, en de oplossing van dit raadsel.

Raffles had echter aanstonds zijn tegenwoordigheid van geest herkegen.

Hij trad op den notaris toe en fluisterde hem in:

— Laat mij bij het gesprek aanwezig zijn, maar on gezien!

De notaris wees zwijgend op het zware gordijn, dat een der vensternissen gedeeltelijk afsloot.

— Wat moet ik den bezoeker zeggen, Sir? vroeg de bediende, die van dit alles niets scheen te begrijpen.

— Vraag of mijnheer hier komt! antwoordde Raffles snel. Maar zeg hem vooral niet wie u dat bevolen heeft!

Terwijl de bediende het vertrek verliet, wendde Raffles zich tot Grey en zeide vlug:

— Houwt u goed! Wees sterk, en laat vooral niets merken! Het hangt thans geheel van u af, of wij den geheelen troep kunnen arresteeren! Hij mag vooral niets merken.

De notaris stond uit zijn stoel op en schudde zich, als iemand die een vast besluit heeft genomen.

— Ik beloof het u, zeide hij toen. Ik heb wel lust om den kerel, den verraderlijken bedrieger, aanstonds te laten arresteeren, maar dat zal niet gaan, want ik vrees dat hij mij geldige papieren zal toonen.

— Daar kunt gij zeker van zijn! riep Raffles uit. Maar ik hoor al voetstappen op de trap. Ik ga mij verbergen!

In een wip was hij achter het zware gordijn dat hem geheel en al verborg.

Nauwelijks hing het weder stil of er werd opnieuw op de deur geklopt.

De notaris was voor zijn schrijftafel gaan zitten,

en deed alsof hij zich onledig hield met het nazien van papieren.

Maar reeds had hij zich overtuigd of zijn kleine revolver in de rechterlade onder het bereik van zijn hand lag.....

— Binnen! riep hij met krachtige stem.

De deur ging open, en een jonge man van omstreeks dertig jaar, met een smal gebruind gelaat en donkere oogen, modieus maar niet fatterig gekleed, gehuld in een grijze ulster, trad het vertrek binnen.

De notaris stond op, verschoof zijn bril eenige malen en keek den bezoeker scherp aan.

Eenigen tijd werd er geen woord tusschen de beide mannen gezegd.

Toen begon de notaris:

— Gij zijt Arthur Kensett?

— Die ben ik, mijnheer Grey!

— De neef van mijn vriend Sir Douglas Cox?

— Zooals gij zegt! Ik ben zeker erg veranderd?

— Niet weinig! Als gij zelf niet gezegd hadt dat gij het waart, dan zou ik u zeker niet herkend hebben!

— Dertien jaren in Engelsch-Indië, dertien jaren van zwaren arbeid kunnen iemand aanzienlijk veranderen, mijnheer!

— Dat erken ik! Neem daar plaats, en zeg mij wat u tot mij voert!

— Niets anders dan dit telegram, mijnheer, antwoordde de gewaande neef van Sir Douglas.

Hij haalde een portefeuille uit zijn binnenzak, nam er een telegram uit en legde het voor den notaris neer.

Het was het telegram, hetwelk Sir Douglas Cox ruim veertien dagen geleden naar Bombay had gezonden!

De notaris nam het op en las het zorgvuldig door. Daarop vestigde hij zijn scherpen blik nogmaals op den jongen man.

— Dit telegram is in orde, zeide hij langzaam. Ik weet, dat mijn cliënt dit verzonden heeft. Gij zult echter

wel begrijpen, dat dit niet voldoende is om u te legitimeeren.

— Dat spreekt van zelf, mijnheer! riep de bezoeker uit, terwijl hij de hand in zijn borstzak stak. Ik heb alle papieren bij mij, die noodig zijn om u te overtuigen, dat ik werkelijk Arthur Kensett ben!

Hij had de papieren uit zijn zak genomen en op de tafel van den notaris gelegd.

Deze nam ze op en begon ze zorgvuldig door te lezen. Een trek van teleurstelling en spijt verscheen op zijn scherp geteekend gelaat.

De stukken waren volkomen in orde en bewezen, dat degeen, die ze bij zich had, inderdaad Arthur Kensett was.

Grey streek zich eenige malen met de hand over het hooge voorhoofd, en zeide toen:

— Die papieren zijn ongetwijfeld in orde, mijnheer. Ik zal u echter moeten verzoeken, morgen terug te komen, daar de tijd mij thans ontbreekt, de zaak van de nalatenschap met u te regelen. Bovendien heb ik het geld niet hier, en moeten er nog verschillende formaliteiten in acht worden genomen.

— Is dat volstrekt noodzakelijk, mijnheer? vroeg de falsaris, wiens teleurstelling maar al te duidelijk merkbaar was.

— Er is niets aan te doen, mijnheer Kensett, hernam de notaris op korten toon.

— Hoe laat wilt gij dan, dat ik morgen terugkom?

— Omstreeks drie uur. Ik zal zorgen, dat dan alle stukken er zijn, en u onmiddellijk het u toekomende bedrag ter hand stellen.

— Dan zal ik mij op dat uur dadelijk weder bij uervoegen, mijnheer, en ik hoop, dat de zaak dan haar beslag zal krijgen.

— Dat zal zij, mijnheer! antwoordde de notaris op eigenaardigen toon.

Hij voegde er scherp aan toe:

— Tot dusverre hebben wij slechts over de geldelijke aangelegenheid gesproken — het schijnt u weinig belang in te boezemen, dat uw oom op zulk een vreeselijke en geheimzinnige wijze om het leven is gekomen!

De jonge man draaide zijn hoed in de handen heen en weder en beet zich op de lippen.

— Ik wilde u juist eenige nadere bijzonderheden hebben gevraagd, mijnheer! Ik hield zeer veel van mijn waarden oom!

— Zoo veel te beter, mijnheer, zooveel te beter! bromde Grey.

Hij stond op en gaf daardoor te kennen, dat hij het onderhoud als afgevoerd beschouwde.

— Morgen zal ik u wel een en ander mededeelen, hernam hij kort. Ik heb nu werkelijk geen tijd. Hier, neem uw papieren weder mede, en zorg, dat gij ze morgen bij u hebt — want daarvan hangt alles af!

De falsaris greep de stukken en stak ze weder in zijn zak.

Hij maakte een buiging voor den notaris en scheen hem de hand te willen toesteken.

Toen deze echter de hem geboden hand niet scheen te zien, haalde hij de schouders op en was het volgende oogenblik uit het vertrek verdwenen.

Zoodra zijn voetstappen waren weggestorven, kwam Raffles weder uit zijn schuilhoek te voorschijn.

Een oogenblik keken de beide mannen elkander zwijgend aan.

Toen zeide Raffles:

— Wel, wat denkt gij er van, mijnheer?

— De papieren zijn ongetwijfeld in orde, maar als gij de waarheid wilt weten, dan zou ik eerder gelooven, dat ik niet zelf notaris Grey ben, dan dat die knaap Arthur Kensett is! Zijn stem klinkt geheel anders, zijn oogen hebben een andere kleur, en zijn geheele wijze van optreden lijkt in het geheel niet op de manieren van den neef van mijn gestorven vriend!

— Ik wist het wel, mijnheer! zeide Raffles. Mag ik weten, waarom gij den bandiet morgen hebt doen terugkomen?

— Omdat ik in de flauwe hoop verkeerde, dat gij wellicht in staat zoudt zijn, in dien tijd de noodige bewijzen voor zijn schuld bijeen te brengen!

— Ik dank u voor het vertrouwen dat gij in mijn kennis stelt, mijnheer! riep Raffles uit. Wij hebben dus ruim vier en twintig uur voor ons, en ik geloof, dat dit voldoende zal zijn, om den schurk en zijn medeplichtigen te ontmaskeren!

— Ik kan dus op u rekenen?

— Volkomen! Maar nu moet ik aanstonds vertrekken, want het is noodzakelijk dat ik de verblijfplaats van dien man te weten kom!

Hij wisselde een handdruk met den notaris en begaf zich naar de vestibule, waar hij juist zag, dat de deftige bediende den bezoeker van zooveen uitliet.

Raffles liet hem eenige passen voor zich uitgaan en volgde hem toen op eenigen afstand.

— Het zou mij niet verwonderen als wij hier te doen hadden met den zoogenaamden horlogemaker! bromde Raffles in zichzelf.

De jonge man, die er blijkbaar niet het minste besef van had, dat men hem volgde, stak midden op het trottoir een sigaret op en schreed toen, lustig met zijn rotting zwaaiend, voort.

Zeker was hij er van overtuigd dat zijn plan moest gelukken.

— Hij schijnt wel heel zeker van zijn zaak te zijn, de schurk! zeide Raffles in zichzelf. Zie hem daar eens loopen, alsof hij de millioenen reeds in zijn zak had! Maar daar zullen wij toch een stokje voor steken, jong mensch! voegde hij er spottend aan toe.

De achtervolging duurde op deze wijze ongeveer een half uur.

Toen stak de jonge man de straat over en ging een hotel binnen, in de Oxford Street gelegen.

— Ik had dadelijk moeten begrijpen, dat hij in een hotel zou logeeren! mompelde Raffles. Hij moet immers in zijn rol blijven van den neef van Sir Douglas, die niet lang geleden uit Indië is teruggekeerd, en hier onmogelijk reeds een woning kan hebben. Ja, ja — die schurk van een Nicholson weet zijn zaakjes goed uit te voeren!

Raffles nam snel den naam van het hotel op, en riep daarna een auto aan, die hem binnen tien minuten naar de villa in de Regentstreet terug bracht.

Charly wachtte hem reeds met ongeduld.

— Welnu! riep hij uit, toen Raffles de bibliotheek binnentrad. Heeft je bezoek aan den notaris eenig nut gehad?

— Zeer veel nut, Charly! De zaak is zoo goed als beëindigd! Dat wil zeggen, dat ik den bedrieger reeds onder de oogen heb gehad, die hier zeker in opdracht van Nicholson optreedt, en de rol van Arthur Kensett moet vervullen!

En daarop deelde Raffles den jongen man mede hetgeen de lezer reeds weet.

Charly had met de grootste aandacht toegelisterd, en vroeg nu:

— En wat ben je nu van plan?

— Wel, ik ben van plan, het dien schobbejak onmo-

gelijk te maken, met de gestolen papieren als Arthur Kensett op te treden! En daartoe is maar een enkel middel!

— Wij moeten ze hem afnemen! riep Charly uit.

— Je hebt het geraden, mijn jongen, bevestigde Raffles glimlachend. Dat is inderdaad de eenige weg! Vooral als die arme kerel, die daarginds te Parijs gewond neder ligt en bovendien zijn geheugen voor het oogenblik kwijt is, niet zelf kan getuigen wat hem is overkomen. Maar wij zullen snel moeten handelen, want anders zou het wel eens te laat kunnen worden.

— Hoe denk je het aan te leggen?

Raffles dacht eenige oogenblikken na en antwoordde toen:

— Wij zullen ons als detectiven aanmelden bij den gérant van het hotel, en hem voor zoover het noodig is op de hoogte van de zaak brengen. Dan verkleeden wij ons als kellners en de rest zal kinderspel zijn. Kom, laten wij er dadelijk werk van maken, want morgen zou het misschien reeds te laat zijn!

Den volgenden middag, omstreeks twee uur, hield een grijze auto voor de deur van notaris Grey stil, waaruit haastig eenige mannen stapten.

Men scheen hen verwacht te hebben, want de deur ging open, nog voor de groote wagen goed en wel stil stond, en de mannen, vier in getal, gingen snel het huis binnen.

Er verliep een uur.

Juist sloeg de klok van de naburige kerk drie uur, toen er opnieuw een auto, thans een taxi, voor het huis stilhield.

Daaruit stapte de gewaande Arthur Kensett.

Hij scheen zich volkomen zeker van zijn zaak te achten.

Zoo mogelijk was hij nog sjiaker gekleed dan den vorigen dag.

Hij had zijn kleederen thans echter eenigszins stemmiger van kleur gekozen, waarschijnlijk om meer in overeenstemming te zijn met het feit, dat zijn oom eenige dagen geleden op zulk een droevige en geheimzinnige wijze om het leven was gekomen.

Hij belde aan en werd aanstonds binnen gelaten.

De oude bediende scheen hem dadelijk te herkennen en zeide:

— Gij zijt immers mijnheer Arthur Kensett?

— Die ben ik, mijnheer!

— Mijn meester wacht u reeds! Wees zoo goed mij te volgen!

Een oogenblik later stond de bedrieger weder op dezelfde plek, waar hij den dag te voren het onderhoud met den notaris had gehad.

Deze wees hem een stoel aan en vestigde toen zijn klare, doordringende oogen op zijn bezoeker.

Hij wreef zijn handen over elkaar, fraaie, witte handen, en begon toen:

— Mijnheer Kensett, gij zijt stipt op uw tijd! Ik waardeer dit zeer voor een jongmensch van uw stand! Wij zullen niet al te veel tijd verliezen met de voorbereidselen, niet waar? Mijn werk is gereed — geheel gereed — zcoals gij aanstonds zult zien! En ik hoop, dat wij het spoedig eens zullen worden. Gij hebt de papieren natuurlijk bij u?

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer! riep de bandiet uit.

— Geef mij ze dan spoedig, opdat ik mij er van overtuige, dat zij overeenstemmen met mijn gegevens!

De bezoeker stak de hand in den zak en haalde er een groote enveloppe uit, die gevuld bleek te zijn met een aantal documenten.

Hij nam ze er uit, en stak ze den notaris toe.

— Hier zijn mijn bewijzen! zeide hij. Dit is mijn geboortebewijs, dit mijn bewijs, dat ik te Bombay in dienst ben geweest van een groote firma, dit is mijn reispas, en hier zijn de papieren, die toonen dat ik in Indië in het leger gediend heb. Dit is ten slotte den brief, dien ik niet mocht openen, en die mij, juist voor ik vertrok, door een oud vriend van mijn oom ter hand werd gesteld, met verzoek, hem aan mijn oom te overhandigen. Waarschijnlijk bevat hij een of andere mededeeling, die niet verloren mocht gaan!

Grey had de papieren aangenomen en naast zich neder gelegd.

Hij bekeek nu den brief aandachtig en zeide toen langzaam:

— Ik kan mij vergissen, maar ik zou zeggen, dat deze brief niet gesloten is gebleven!

— Maar mijnheer! riep de falsaris op verontwaardigden toon. Wat wilt gij daarmede zeggen? Gij verdenkt mij toch hoop ik niet, dat ik zoo onbeschaamd

zou zijn geweest, een brief te openen, die niet voor mij bestemd was?

— Ik denk er niet aan, u van iets dergelijks te betichten, mijnheer! hernam de notaris koeltjes. Ik constateer alleen een feit! Met uw goedvinden, zullen wij maar allereerst beginnen met de stukken!

— Zooals gij wilt, mijnheer!

De notaris nam een der papieren uit de enveloppe, waar buitenop de inhoud stond vermeld.

Hij klemde zijn hoornen lorgnet op zijn neus en wierp een blik op het papier.

Maar het volgende oogenblik viel dit instrument op het tafelblad, alsof het hem door een onzichtbare hand van den neus was geslagen!

Hij spalkte zijn oogen wijd open en keek den bezoeker verstomd aan.

Eindelijk kon hij uitbrengen:

— Wat moet dat beteekenen, mijnheer?

— Wat bedoelt gij? vroeg de ander, die van kleur verschoten was.

— Wat ik bedoel, herhaalde de notaris woedend. Houdt gij mij voor den gek? Komt gij hier den spot met mij drijven? Durft gij volhouden, dat gij niet weet, dat dit blanco papier is, of, als gij dit misschien niet begrijpt — dat er niets op dit papier geschreven of gedrukt staat? Daar, zie zelf!

De bezoeker wankelde achteruit en werd zeer bleek.

Hij wierp een schuwen blik op de deur en stamelde toen:

— Het moet een vergissing zijn, mijnheer! Ik verzeker u, dat nog geen uur geleden die papieren zich in goede orde in mijn zak bevonden! Ik heb ze ten overvloede nog eens nagezien, na ze bij mij te hebben gestoken!

— En waren zij toen beschreven?

— Daarop durf ik zweren!

— Zweer niet, mijnheer! Gij zoudt een meeneed doen! riep Grey ernstig. In ieder geval — gij kunt zelf zien, dat er niets te lezen staat op dit papier, en evenmin op de andere stukken!

— Dan moet ik — dan heb ik — stamelde de ander. Ik zal dadelijk naar mijn hotel terug gaan en zien, of ik ze toch per slot van rekening niet daar heb laten liggen! Ik kom zoo aanstonds terug.

— Een oogenblik, mijnheer! riep de notaris. Wij zullen eerst dezen brief eens openen, in uw bijzijn!

Daartoe heb ik het recht als de wilsuitvoerder van mijn overleden vriend. Misschien geeft hij wel voldoende opheldering!

De notaris scheurde met een snelle beweging den brief open en begon toen te lezen.

Zijn gelaat teekende de grootste verbazing en ten slotte grooten schrik.

Hij wierp een schichtigen blik achter zich, naar de portière die voor de breede dubbele deuren hing en zeide toen, als had die blik hem moed gegeven:

— Ik zal u dezen brief eens voorlezen, mijnheer! Cij zult er ongetwijfeld het grootste belang in stellen.

Hij was opgestaan en las nu met luide stem:

„Brenger dezes is een der grootste schavuiten van Londen, en behoort tot een gevaarlijke misdadigers bende. Zijn naam is Tom Bryar, bijgenaamd „Black Monkey”. Dit wordt stellig bevestigd door John Raffles, die hem hiermede aan de politie overlevert.....”

Een gebrul van woede belette hem verder te gaan

De bezoeker was opgesprongen en ijde naar de deur.

Hij rukte haar open..... maar keek recht in de loopen van een tweetal revolvers.

Hij wilde op de tweede deur toesnellen, maar ook deze ging open en twee rechercheurs verschenen op den drempel!

Het volgende oogenblik was de bandiet geboeid, ondanks zijn wanhopigen tegenstand.

— Als dit het werk is van John Raffles! brulde hij schuimbekkend, laat hij zich dan voor den Meester in acht nemen!

— Zou de man, die hier is geweest, om met mij te spreken, werkelijk die onvindbare Groote Onbekende zijn geweest? vroeg de notaris op vreesachtigen toon aan een der politiebeambten.

Deze haalde de schouders op en antwoordde toen:

— Ik weet het niet, mijnheer! Maar onze inlichtingen lieten niet den minsten twijfel, dat is zeker! Wij zochten reeds lang naar dezen schurk, die zoo even werd weggeleid. En ik verzeker u, dat het ons volmaakt onverschillig is, of John Raffles, dan wel de koning in eigen persoon hem in onze handen speelt!

De volgende aflevering (No. 256) bevat:

Het avontuur eener Russische Prinses.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen onderscheidenlijk van

Raffles
ook wel genaamd Lord Lister, de
gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.
20 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Nick Carter,
sensationeele detective-verhalen
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill
De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

HET VREEMDENLEGIOEN.

Boeiende schetsen uit het leven van een Hollander in Afrika,
in fraai gekleurden omslag.
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door J. C. SCHRODER (BARBAROSSA) en C BENIMA.
In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

DE DEMON DER BOLSJEWIKI.

door BARBAROSSA.

In fraai gekleurden omslag.

15 cents per nummer.

De bekwame pen van den heer SCHRÖDER heeft een treffende gebeurtenis uit de Russische revolutie tot een spannend verhaal weten om te tooveren. In 6 afleveringen is dit prachtwerk alom verkrijgbaar.

Als oorlogslectuur ook zeer aan te bevelen:

Jules Verbeke
De Oorlogsspion.
Romantische beschrijving van den oorlog
gedurende het jaar 1915.
36 nummers.
In prachtige omslag 10 cents per nummer.
België's verwoesting.

Achter de Schermen.
Romantisch verhaal over de aanleiding tot den
grooten oorlog.
nummers — 10 cents per nummer.
Prachtige omslag.
Onthullingen door een Staatsman.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door den Boekhandel.

Tegen Inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

